

Kıvılcımlı öncümüz, yaşatıyor gücümüz!

Ölümünün 54. yıl dönümünde Komünist önder Doktor Hikmet Kıvılcımlı'yı saygıyla anıyoruz.

toplumsal özgürlük

20 TL / Ekim 2025

Gerginlik yükseliyor

Oğuzhan Kayserilioğlu

YSK'nın 19 Eylül 2025 tarihli "CHP Kurultayını yapabilir" anlamındaki kararı başka bazı gelişmelerle birlikte değerlendirildiğinde ülkeye dayatılan faşizmin kurumsallaşması sürecinin içindeki özel bir kırılma anı olabilir.
İrili ufaklı darbelerle yürütülen faşist süreç, 19 Mart darbesiyle ileriye doğru büyük bir adım atmayı hedefliyordu. İmamoğlu'nun tutuklanmasıyla başlayan darbe önce İstanbul'a sonra başka CHP'li belediyelere kayyum atayarak el koymak ve uygun bir zamanda da doğrudan CHP'ye kayyum atayıp el koymayla sonuçlanacaktı.

(...) *Devamı 4. sayfada*

Meşruluğu bitmiş düzeni yıkalım Demokratik cumhuriyeti kuralım!

ABD Başkanı Trump binlerce kilometre ötede Erdoğan iktidarının temel meselesini ikirciklenmeden ortaya serdi: Mesele sınırlar, S-400 ya da F-16'lar değil. Mesele meşruiyet!
Evet, bugün iktidar ve ona dayanan bu düzenin en büyük problemi meşruiyet.
Ama Trump'ın bahsettiği ile halkın gördüğü aynı meşruiyet değil.

Yitirilen toplumsal meşruluk

Hile ve üçkağıt ile bugüne kadar girdiği her seçim sonunda iktidarda kalmayı başaran saray rejimi son yerel seçimlerle birlikte artık ortada kendi meşruiyetinin dayanağı olan bir sandık olmadığını gördü. Faşizmin kurumsallaşma yürüyüşü ekonomiden siyasete, sosyal hayattan kültüre her alanda halkı ezerek yoluna devam etmek isterken toplumsal direncin gücü bu yürüyüşün zayıflıklarını da ortaya çıkartıyor. 19 Mart darbesi ile başlayan süreç gösteriyor ki işler hiç de iktidar cephesinin istediği gibi gitmiyor. Belediye başkanları tutuklanıyor, belediyelere kayyumlar atanıyor, hukuki oyunlarla muhalefet partisine operasyonlar çekiliyor ama Saraçhane'de başlayan halkın direnci hem iktidarın manevralarını boşa çıkartıyor hem de CHP ile beraber muhalefete de biçim veriyor. Halkın direnci ve bu direncin büyüme potansiyeli iktidar güçlerini zorluyor.

Bu daha başlangıç

Yeni açıklanan Orta Vadeli Program ile ücretler ve emekli aylıkları, belirlenen hedef enflasyon rakamları yüzünden gerçek enflasyon karşısında iyice geriliyor. Gerçek işsizlik oranının Temmuz itibari ile yüzde 29,6, gerçek işsiz sayısının 12 milyon 63 bin kişiyi bulması ve ilk sekiz ay içinde 1 milyon 185 bin 735 kişinin işsizlik sigortası için başvuru yapması enflasyon karşısında artmayan ücretler ile beraber düşünüldüğünde yoksulluğun boyutlarını gösteriyor.
İcra dairelerinde dosya sayısı son bir yılda net olarak 1 milyon 758 bin adet artarak 24 milyon 641 bine çıkmış buna karşılık bankaların kârları yılın ilk sekiz ayında geçen yıla göre %47 yükselerek 563 milyar liraya varmıştır. Sekiz ayda vergilerin, işçi ücretlerinde 1 trilyon 155 milyar TL civarında kayba neden olduğunu da dikkate alırsak meşruluğun nasıl yittiğini rakamlarla daha net görebiliriz.
Akbelen'den Samandağ'a madenlere ve TOKİ'ye feda edilen meyve dolu ağaçlarla dolu halkın arazileri, çete hukukuna terk edilen adalet, soruşturmaya uğrayan ve tutuklanan şarkıcılar, gazeteciler, mizahçılar, "güvenlik sorunu" olarak görülen öğrenciler... Saray rejimi attığı her adımda toplumsal meşruiyetini bir parça daha yitiriyor.

Emperyalizmin ayakları

İç politikada kaybettiğini dış politikada kazanmak için emperyalizmin ayaklarına kapanan Erdoğan, verdiği tavizlerle Trump'tan "meşruiyetini" satın aldı. İşçi, memur ve emeklinin sırtına vergileri acımadan yüklerken ABD'den aldığı gümrük vergilerinden bir kalemde vazgeçen Erdoğan, maliyeti daha yüksek sıvılaştırılmış doğal gaz, uçak ve nükleer anlaşmalarıyla, satın aldığı bu meşruiyetin bedelini ödedi. Bunların yanında Ortadoğu'nun dizaynında önemli bir yer tutan Trump'ın Netanyahu ile beraber açıkladığı Gazze planına tutulan alkış da önümüzdeki dönemde Türkiye'nin ABD-İsrail eksenine iyice yerleştiğini perçinlemiş oldu. Emperyalist güçlerden satın alınan meşruiyetin halkın gözünde bir değeri yok. Fakat ödenen bedeller doğrudan halkın hayatını etkiliyor. Gelişmeler önümüzdeki günlerde grevlerin ve fiili direnişlerin artacağı bir dönemi işaret ediyor. Hukuktan siyasete gayrimeşruluğun egemenlerin ana karakteri olduğu ve emek sömürüsüyle beraber yoksulluğun arttığı bu dönemden tek çıkış, Saray iktidarı ve ona dayanan düzeni yıkmaktan geçiyor. Meşruluğu kalmayan bu düzeni yıkalım, halkın meşru demokratik cumhuriyetini kuralım!

Trump'la dostluk pozu, halka borç yükü:

Saray diplomasisi ve orta vadeli çöküş planı

Perihan Koca

Erdoğan'ın bütün ikbalini Trump'ın dizlerinin dibinde aramaya gittiği Erdoğan-Trump görüşmesi gerçekleşti.
İktidarın küçük ortağı Bahçeli'nin "Taleplerimiz görülmüyorsa her iki yöne bakma zamanı gelmiştir" diyerek Rusya ve Çin ile yeni bir ittifak kurma blöfü önden bir gündem belirleme olarak ortalarda dolaştırılsa da; ABD Suriye Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın açıkça "Erdoğan'a meşruiyet vereceğiz" söylemi, bu meşruiyetin hangi koşullarda ne pahasına verileceğini ve iplerin kimin elinde olduğunu bu görüşmede bir kez daha gözler önüne serdi.

(...) *Devamı 2. sayfada*

İntifada kazanacak Filistin kazanacak!

Zeki Öztürk

7 Ekim'in ikinci yılına girdik. Soykırım sürüyor. Uluslararası Adalet Divanları, Birleşmiş Milletler Sözleşmeleri, nice Mahkeme Divanları, genel olarak bakılırsa devletler, hukuk ve adalet... Bürokrasinin onlara verdiği belki de en kullanışlı aparatlarını, kafasını kuma gömen deve kuşu misali kullanarak ne zaman nihayete ereceği belli olmayan davalarıyla "meşruiyet" arıyorlar.

(...) *Devamı 6. sayfada*

İşçi sınıfının öncü gücü metalde toplu mücadele dönemi

İşçi sınıfı mücadelesinin, günümüzde kaybettiği ideolojik hegemonya, yürütülen işçi mücadelelerini sermayenin rasyonelleri içinde bir çerçeveye hapsediyor.

Pelin Kahiloğulları

Metal işverenleri örgütü MESS ile metal işçileri sendikaları arasındaki 2025-2027 toplu sözleşme görüşmeleri bu ay başlıyor ve bu süreç oldukça çetin geçecek.
Bu dönem, MESS'in üretim maliyetlerini sınırlama ve "makul" zam talepleri üzerinden sunduğu "güçlü anlatı" Türk Metal eli ile hâkim kılınıyor.
150 bine yakın metal işçisinin ücret zammı ve sosyal hakları bu sözleşme ile belirlenecek. Aynı zamanda bu iş kolunun büyüklüğü ve örgütlü çalışan sayısı başka iş kollarında imzalanacak sözleşmeleri ve hakların düzeyini de belirleyecek. Öte yandan önümüzdeki aylarda asgari ücretin belirlenmesi de sözleşme sürecini etkileyecek.
Ücret zamları, vergi yükünü kimin sırtlanacağı, çalışma ve mesai koşulları, sözleşmenin süresi gibi başlıklar pazarlık sürecinin temel gündemlerini oluşturuyor.
MESS kapsamına giren 150 bine yakın işçinin 11 binini Birleşik Metal-İş sendikası temsil ederken geri kalanını Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları temsil ediyor. Birleşik Metal-iş Sendikası ve Türk Metal Sendikası taslaklarını açıkladı, Özçelik-İş Sendikası ise Türk Metal Sendikası'nın gölgesinde bekliyor. Onlarca fabrikada binlerce işçinin çalışma ve yaşama koşullarını belirleyecek sözleşme taslaklarını oluşturulması sürecinde Birleşik Metal-İş sendikası (BMİS) üyeleriyle fabrika toplantılarında bir araya gelirken Türk Metal Sendikası (TMS) işçilerin ücret zammı beklentisini aşağı çeken bir anket çerçevesiyle sınırladı ve sendika başkanı Uysal Altundağ bunu "ayakları yere basan bir taslak hazırladık" diye açıkladı.

(...) *Devamı 2. sayfada*

2026-2028 OVP hedefleri ve gerçekler

Türkiye sermayesini kurtarma programı olan ve 2026-28 dönemini kapsayan yeni OVP Resmî Gazete'de yayımlandı.

5

Colani'nin gücü artıyor mu, eriyor mu?

Şu an iktidardaymış gibi görünen Colani ve HTŞ için hava, Ortadoğu şartları için bile çok puslu.

6

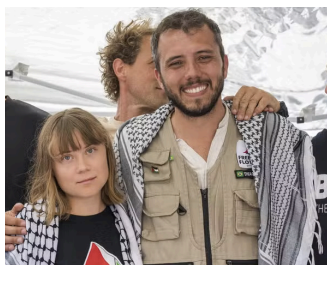

Yaşama savaş açmak

Yıllardır canla başla korunan asırlık zeytinlikler, İsrail'in kara işgaliyle birlikte yerini tahrip edilmiş topraklara bıraktı. Tarım arazileri yok edildi.

7

POLİTİKA

İşçi sınıfının öncü gücü metalde toplu mücadele dönemi

150 bine yakın metal işçisinin ücret zammı ve sosyal hakları bu sözleşme ile belirlenecek. Aynı zamanda bu iş kolunun büyüklüğü ve örgütlü çalışan sayısı başka iş kollarında imzalanacak sözleşmeleri ve hakların düzeyini de belirleyecek.

Pelin Kahiloğulları

(...) *1. sayfadan devam*

Birleşik Metal-iş Sendikası ve Türk Metal Sendikası taslaklarını açıkladı, Özçelik-İş Sendikası ise Türk Metal Sendikası'nın gölgesinde bekliyor. Onlarca fabrikada binlerce işçinin çalışma ve yaşama koşullarını belirleyecek sözleşme taslaklarını oluşturulması sürecinde Birleşik Metal-İş sendikası (BMİS) üyeleriyle fabrika toplantılarında bir araya gelirken Türk Metal Sendikası (TMS) işçilerin ücret zammı beklentisini aşağı çeken bir anket çerçevesiyle sınırladı ve sendika başkanı Uysal Altundağ bunu "ayakları yere basan bir taslak hazırladık" diye açıkladı. Ayakları yere basmaktan kastettikleri, işçilerin sömürü koşullarının olağanlaşması.

Ve bu durum kendisini TİS taslaklarında gösterdi. BMİS taslağında ücret zammı teklifi, ilk altı ay sosyal haklar hariç yüzde 58,5 iken TMS'de ise bu oran yüzde 35. BMİS'in teklifindeki bu oran kabul edilse bile teklif, ancak işçilerin yoksulluk sınırında ücret almasını sağlayacak.

Öte yandan BMİS taslağında, vergi kesintileri ücretlerin yüzde 15'ini geçtiğinde patron tarafından karşılanmasını istiyor, TMS taslağında ise buna dair gündem yok.

Vergi yükü işçilerin sırtında, MESS kapsamına giren Türkiye'nin en büyük 2. şirketi Ford Otosan 2024 yılında yüzde 0,02 yani binde 2 vergi öderken aynı yıl bir Ford Otosan işçisi gelirinin yüzde 29,3'ünü vergi olarak ödedi.

Gangster sendikacılık eliyle kontrollü "mücadele"

İşçi sınıfı mücadelesinin, günümüzde kaybettiği ideolojik hegemonya, yürütülen işçi mücadelelerini sermayenin rasyonelleri içinde bir çerçeveye hapsediyor.

Öyle ya patron kâr etmezse fabrika işlemez, bu sebeple patronların kârının korunacağı "ayakları yere basan" talepler olmalı. Asgari ücret de kamu işçilerinin sözleşmeleri de bu rasyonelle belirlenmeli.

İşte 140 bini aşkın işçiyi temsil eden Türk Metal'in yaklaşımını belirleyen rasyonel bu. Ve metal patronları bu rasyoneli hâkim kılmak adına Türk Metal Sendikası'nın fabrika fabrika örgütlenmesinin önünü açıyor. Temmuz 2025 sendikalaşma verilerine göre Türk Metal Sendikası 284 bin 541 üye ile sadece metal iş kolunda değil tüm iş kollarındaki en büyük sendika.

Türk Metal Sendikası'nın stratejisi, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını engelleme, aynı anda işçilerin öfkesini sembolik eylemlerle kontrollü bir mücadele biçimine hapsetme üzerine kuruluyor.

> ***Sendikayla birlikte ama onunla sınırlı olmayan bir çalışma planı, TİS sürecinde patronlar üzerinde baskıyı arttırmayı ve işçilerin sözünü görünürkılmayı sağlayacaktır.***

Stratejinin bir diğer yanını "vatan, milli değerler" gibi söylemlerle işçilerin sınıf bilincinden kopartılması oluşturuluyor. İmzalanan sözleşmelerin işçilere duyurulması bile genel başkanın fabrikaları ziyaret ettiği hamaset dolu söylemlerle seyirlik gösterilere dönüştürülüyor.

2015 Metal Fırtınası döneminde Türk Metal Sendikasına tabandan oluşan tepkinin yarattığı kopuşun kalıcılaştırılıp süreklileştirilemedi. Sonrasında gelen işçi önderlerinin işten atılması süreci de gangster sendikacılığına karşı tabanda bir güç oluşmasını engelledi.

Fiili grevlerden fabrika işgaline mücadele

Türk Metal karşısında sınırlı bir örgütlülük düzeyine sahip olan Birleşik Metal-İş sendikasının üstlendiği misyon oldukça kritik ve üye sayısının çok üzerinde bir belirleyiciliğe sahip.

Türk Metal üyesi işçiler arasında da BMİS, sermaye karşısında kararlı ve işçiler lehine sonuç alıcı bir duruşu temsil ediyor.

Fiili grev ve mücadele tarzının güçlendiği bir sendikal pratik inşa ediyor.

BMİS, 2024 Aralık ayından itibaren grev yasaklarına rağmen fiili grevlere çıktı. Ve sonucunda MESS'in dayatmalarını kabul etmeyerek yüzde 60 oranında zamlarla sözleşmeler imzaladı. Yine geçtiğimiz günlerde OMSA Metal'de sendikalaşan 57 işçinin işten atılması üzerine sendika öncülüğünde yürütülen direnişin 70. gününde fabrika işgal edildi. İşgal sonrası yapılan görüşmelerde OMSA Metal işçilerinin tamamı işbaşı yaptı, yapmak istemeyen işçilere tazminatları ödendi ve fabrikada TİS imzalandı.

İşte sermaye rasyonelleri ve onun çizdiği sınırlar karşısında işçilerin sendika öncülüğünde yürüttüğü mücadele başarı kazandı. Önümüzdeki aylar içinde sermaye rasyonellerini aşacak bir mücadele hattının örgütlenmesi metal işçileri için belirleyici olacak. 150 bin civarı işçinin 143 binden fazlasının Türk Metal ve Özçelik-İş'e üye olduğunu da hatırlarsak metal işçilerinin mücadelesinin pek de kolay olmayacağını hesaplamalıyız. Sermaye ve onun temsilcileri metal patronlarına karşı yürütülecek mücadele aynı anda "gangster sendikacılığa" karşı da yürütmeli.

İşçiler için işten atılma kaygısı belirleyici olmakla birlikte geçim krizi de oldukça belirleyici. Metal işçilerinin işçi sınıfının diğer bölüklerine oranla daha çok sahip olduğu iş güvencesi ve güvenceli çalışma koşulları sermayenin yapısal ve güncel eğilimleri tarafından çözülmeye doğru zorlanıyor. Ve çetin bir mücadele dönemi dayatıyor. Metal işçilerinin kavgada güçleneceği bir irade süreci gerekiyor. Türk Metal'e üye fabrikalardaki işçiler başta olmak üzere sözleşme sürecini an an yürütecek bir mücadele hattı ihtiyaç. Bu anlamıyla BMİS yöneticileri ve üyesi işçiler başta olmak üzere sınıf devrimcilerinin bu dönem kavgada daha sıkı ve yan yana olmaya ihtiyacı var. Türk Metal üyesi fabrikalara da yayılabilecek bir iletişim ağı, taban örgütlenmesi kurulması sözleşme döneminde işçiler üzerinde oluşacak basıncın kaldırılabilmesi adına önemli olacak.

Sendikayla birlikte ama onunla sınırlı olmayan bir çalışma planı, TİS sürecinde patronlar üzerinde baskıyı arttırmayı ve işçilerin sözünü görünür kılmayı sağlayacaktır. Önümüzdeki aylar boyunca işçilerle kuracağımız doğrudan iletişimle bu zemini güçlendirmeye çalışacağız. İşçilerin daha çok konuşacağı ve bir araya geleceği bir biçimde hazırlanmalıyız.

Saray diplomasisi ve orta vadeli çöküş planı

Ulusal baskının ürettiği siyasal ve toplumsal eşitsizlikleri hedef alan, ezilenlerin ihtiyaçlarını merkeze alan bağımsız bir barış hattının inşası hayati önemdedir.

Perihan Koca

(...) *1. sayfadan devam*

Erdoğan-Trump görüşmesi, klasik bir "diplomasi şovu"ndan ziyade, hileli, gayrimeşru iktidarın bir süre daha ABD desteğiyle ayakta kalması karşılığında ülkenin işçi ve emekçilerinin ürettiği servetin transfer edilmesi ve Türkiye'yi ABD emperyalizminin tam bir aparatı yapma anlaşmasıydı.

Öyle ki; bu ikbal ve iktidar pazarlığında uçak, nükleer ve doğalgaz anlaşmaları yapıldı. Enerji hatlarından askeri koordinasyona, göç rejiminden Ortadoğu'daki yeni rol paylaşımına kadar birçok konu masada yer buldu. ABD ürünlerine ithalat kolaylığı getirildi. Karşılığında ise emperyalizme daha fazla teslimiyet vaat edildiği çok katmanlı bir mutabakat zemini oluşturuldu. Siyasi iktidar, savaş politikalarının kapitalist ekonominin işleyişini sağlayan ana araçlar olduğundan hareketle, emperyalizmin, şirketlerin, silah sanayisinin ve bölgesel egemenlik mücadelelerinin ihtiyaçlarına hizmet edecek bir eksende, bölgesel savaş politikalarının taşeronu olmaktan imtina etmeyerek, özellikle Suriye merkezli gelişmelerde, ABD çıkarlarına uyumlanmış bir pozisyon alacağını bir nevi ilan etmiş oldu.

***

Erdoğan-Trump görüşmesinde açığa çıkan fotoğrafı aynı zamanda, hemen evvelinde Lahey'de yapılan Nato Zirvesinde alınan yüzde beş oranında savunma kapasiteleri ve silahlanma harcalamalarının artırılması kararı ve Türkiye'de son dönemde savunma sanayi merkezli yürütülen politikalar ışığında değerlendirmek gerekir.

Saray oligarşisi bir yandan "meşruiyet mühendisliği" yaparken, Filistin/Gazze ikiyüzlülüğünün çıplak görünümü olan ve Orta Doğu'da akan kanın daha da şiddetleneceğinin emarelerini sunan Trump zirvesine sırtını dayayıp, tıkanan sermaye birikim koşullarını savaş politikalarıyla silah tüccarlığı üzerinden yeni birikim alanlarına doğru yelken açıyor. Bir yandan da ekonomi politik ajandasını OVP ile güncelliyor.

İstanbul'u zor aygıtlarıyla abluka altına alıp, CHP İl yönetimine kayyım atayarak seçme seçilme hakkını gasp ettikleri günün gecesinde açıklanan 2026-2028 dönemini kapsayan yeni Orta Vadeli Program (OVP) ile IMF'yi mumla aratacak kemer sıkma uygulamalarını da aşan politikaların hayata geçirilmesi için kolları sıvamış durumdalar.

OVP hedeflerinin tamamı emek piyasasındaki dönüşüm üzerine kurulu. Emeğin daha da ucuz sağlanması, güvencesizliğin genel çalışma biçimine dönüşmesi, çocuk işçiliğinin daha da yaygınlaşması ve işsizliğin artması üzerine bina ediliyor her şey.

***

"IMF'siz IMF programı" olarak vücut bulan Erdoğan-Şimşek programı, tüm ücret ve maaşların baskılanması, çalışma sürelerinin yeniden yapılandırılması, emekçilerin kıdem tazminatı, emeklilik gibi kazanımlarının hiç edilmesine yönelik bir emek rejimi vaadediyor. Emekçilerin çalışma sürelerini uzatan, kazanılmış haklarını tasfiye eden, 'güvenceli esneklik' adı altında geleceğini belirsizleştirerek güvencesizleştiren keskin bir sınıf savaşımına işaret ediliyor.

Kamu-özel ortaklığı ile yağma düzeni kalıcılaştırılıyor. Kamu kaynaklarının özel sektöre peşkeş çekilmesi ve servet hortumlaması OVP ile temel bir politika haline getiriliyor.

Öyle ki "genel devlet dengesi" başlığı altındaki veriler, kamunun elindeki varlıkların satışına dayalı gelir beklentilerini ortaya koyuyor. 2025 yılında 21 milyar lira olarak tahmin edilen özelleştirme gelirlerinin, 2026'da 185 milyar liraya ulaşacağı öngörülüyor. Bir yıl içinde özelleştirme gelirlerinde yaklaşık 9 katlık bir artış hedefleniyor. 2026'da tarihin en yüksek özelleştirme hamlelerinin hayata geçirilmesi öngörülüyor. Son OVP'de %17,5 olarak belirlenen 2025 enflasyon hedefi bir kez daha revize edilerek %28,5'e yükseltiliyor.

Velhasıl-ı söz konusu program; yüksek enflasyon, düşük ücret, yoğun işsizlik ve güvencesizliğin kalıcılaşması üzerine inşa edilmiş bir kriz yönetme stratejisi geliştirerek "krizle yaşama modeli" sunuyor emekçi milyonlara. Güncellenen OVP ile "tamamlayıcı emeklilik sistemi" adı altında vatandaşın ücretinden yeni bir kesinti yaparak yeni bir fon oluşturma yoluna gidiliyor. Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) 2026 yılının ikinci çeyreğinde hayata geçirilecek, uygulama kapsamında milyonlarca çalışanın maaşından ikinci bir emeklilik kesintisi yapılarak, her ay yüzde 3 oranında zorunlu kesintiye gidilecek. Emeğin kazanımları topyekûn hiç edilirken, sermayenin çıkarları daha da tahkim edilecek.

Zira ruhu emek-emekçi düşmanlığıyla hazırlanan bu program aynı zamanda çocuk, genç ve kadın emeğinin daha da fazla sömürülmesi hedefleriyle harmanlanmış bir sermaye saldırı programı. Örgün eğitim müfredatına okuldan fabrikaya erken transfer hedefiyle 'çalışmanın faziletleri' dersleri yerleştiren, OSB'lerde bölge yatılı çalışma kamplarını tahayyül eden bir somut yol haritasına sahip.

***

Velhasıl-ı Türkiye emekçi sınıfları emperyalizme göbekten bağlı çoklu bir saldırı programı karşı karşıya. Bunun karşısındaysa; birleşik siyasal bir hat kurarak faşizmi geriletmek için gedikler açmaya, ortak bir yurttaşlık kavgası vermeye, geçim derdini düzen karşıtı mücadeleyle birleştirip keskinleşen sınıf savaşımında örgütlü bir saf tutmaya ihtiyacımız var.

POLİTİKA

Görüşme değil balans ayarı

Yani aslında bakarsanız eşit koşullarda iki liderin bir görüşmesinden ziyade ABD emperyalizminin 1947'den bu yana ülkede ekonomik ve siyasal olarak kurduğu hegemonyaya bir balans ayarı yaptı. Doğalgaz, Boeing uçakları, ABD mallarına ithalat kolaylığı gibi önemli ekonomik anlaşmalar yapıldı.

Hasan Durkal

1947 yılının mart ayında dönemin ABD Başkanı Harry Truman, savaştan çıkmış ve dünyanın yeni hâkimi olacağı artık herkes tarafından kabul görmüş ABD'nin, Sovyetler Birliği/Komünizm tehdidine karşı yürütülecek Soğuk Savaş'ı ilan ediyordu.
Bu Soğuk Savaş'ın hedefi SSCB, ilk müttefiklik denemeleri ise Yunanistan ve Türkiye idi. Truman, ilan ettiği bu yeni dönemde kullanılmak üzere 400 milyon dolarlık bir hibenin de bu ülkelere verileceğini de müjdeliyordu.
Bu ekonomik hibelerle beraber Türkiye'nin küresel kapitalizme eklemlenmesi ivmelenmiştir. Gelişen ve serpilen burjuvazinin ihtiyaçları çerçevesinde siyaset yapıcılar o dönemde uluslararası kapitalizme eklemlenme, serbest ticaret sistemine girme, yerli ve yabancı sermayeyi teşvik gibi politikalar konusunda yarış halindeydiler. Çok partili hayata geçildikten sonra iktidara gelen Demokrat Parti NATO'ya üye olma başarısını dönemin CHP'sinden sıyrılarak gösterecekti.
Söz konusu soğuk savaş angajmanı beraberinde siyasal angajmanları da getirdi. Devlet bürokrasisi zamanla bu eksen etrafında yeniden yapılandırılırken devletin çekirdeği tamamen batı/ABD odaklı bir nitelik kazandı. 60'lı ve 70'li yıllarda batıya iyice angaje olan ve batı sermayesiyle kaynaşmış bir ulusötesi kapitalist sınıf da yaratan Türkiye egemen sınıfları yükselen komünist tehdide karşı da nizami ve gayrinizami harp birimleri kurmuş, komando kamplarında yetiştirilmiş paramiliterlere ve güvenlik ve idari bürokrasi içerisine yerleştirilmiş CIA beslemelerine bir de yasal parti görüntüsü eklemişti. Önce Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi içerisinde örgütlenen bu yapılanma daha sonra Milliyetçi Hareket Partisi adıyla "sivil siyaset"te boy verecekti.

"TRÇ ittifakı" boş sözlerden ibaret

ABD'nin antikomünist doktrini çerçevesinde örgütlenen bu yapı her dönem sokakları terörize etti, komünistlere karşı sayısız siyasal cinayet işledi, Maraş Katliamı gibi Alevi katliamlarında merkezi bir rol oynadı, hükümetlerin değişmesine ön ayak oldu, Kürt halkına karşı kirli savaşın merkezinde yer aldı. Tüm bunları her dönem ABD icazeti içerisinde yaptı.
Retorik olarak emperyalizm karşıtlığını hiçbir zaman dillerden düşürmeyen bu şer yapısı Ecevit hükümeti döneminde iktidar bloğu içerisine dâhil oldu ve 2016'daki darbe girişiminin hemen ardından da muhalefetten çıkarak, zayıflayan Erdoğan'ın koltuğuna ortak oldu. Kitle partisi olmaktan ziyade askeri ve idari kadroları tutan ve devlet içerisindeki kritik konumları idare eden bu yapının sözcüsü Devlet Bahçeli, Erdoğan-Trump görüşmesi öncesi daha önce benzerlerini yaptığı bir çıkış yapıyordu: "Dünyaya meydan okuyan ABD-İsrail şer koalisyonuna karşı akla, diplomasiye, siyasetin ruhuna, coğrafi şartlara ve yeni yüzyılın stratejik ortamına en uygun seçenek 'TRÇ' ittifakının inşa ve ihya edilmesidir. TRÇ ittifakının da Türkiye, Rusya ve Çin'den müteşekkil olması arzu ve önerimizdir."
Hiçbir karşılığı ve hiçbir gerçekliği olmayan bu teklifin ne amaçla ortaya konulduğunu belki anlamak güç. Ancak kendi varlık sebebi olan ABD/NATO'ya kafa tutmadığı muhakkak. Nitekim daha sonra verdiği bir mülakatta önerdiği ittifakın kesin olarak NATO ve batıya alternatif olmadığını belirtmek zorunda kalmıştır. MHP'nin batı karşıtlığı ancak bu sınırlar içerisinde olabilirdi. Belki de İsrail ve soykırımın en büyük cesaretlendiricisi olan ABD'ye karşı oluşan derin öfkenin soğurulması için sarf edilmiş sözlerdi bunlar.

Hiçbir karşılığı ve hiçbir gerçekliği olmayan Bahçeli'nin teklifinin ne amaçla ortaya konulduğunu belki anlamak güç. Ancak kendi varlık sebebi olan ABD/NATO'ya kafa tutmadığı muhakkak.

25 Eylül görüşmesi ve meşruiyet

Bu sözlerin sarf edilmesinden kısa bir süre sonra beklenen Erdoğan-Trump görüşmesi gerçekleşti. Erdoğan yandaşı medya trollerinin yazdıklarına bakılacak olursa görüşme epey iyi geçmiş.
Oysa görüşmenin içeriğine bakılacak olursa belli konularda Erdoğan'ın istediklerinin vereceğinin sinyallerini veren Trump görüşmeden (ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Tom Barrack, Erdoğan'a istediği şeyi yani meşruiyeti vereceklerini söylemişti) Erdoğan şahsında Türkiye egemenlik sistemine bir balans ayarı yaparak ayrıldı.
Yani aslında bakarsanız eşit koşullarda iki liderin bir görüşmesinden ziyade ABD emperyalizminin 1947'den bu yana ülkede ekonomik ve siyasal olarak kurduğu hegemonyaya bir balans ayarı yaptı. Doğalgaz, Boeing uçakları, ABD mallarına ithalat kolaylığı gibi önemli ekonomik anlaşmalar yapıldı.

Tuhaf zamanlar

Bunun karşılığında içerideki siyasi darbeye, faşist inşaya meşruiyet vereceklerini de açıkça ifade ettiler. Biraz tuhaf zamanlardayız. Trump ve ekibi hemen hemen her konuda sansürsüz ve çok saldırganlar. Türkiye'deki faşist inşaya meşruiyet vereceklerini açıkça ilan ettiler. Bunu birçok konuda yapıyorlar. 25 Eylül'deki görüşmeye geri dönecek olursak... Halkı inim inim inleten sermaye diktatörlüğü, ekonomik soygun ve ağır siyasal baskıları sürdürebilmek karşılığında ülkenin kaynaklarının, zenginliklerinin batılı metropollere transfer edilmesini sağlayan bir anlaşmadan ibaretti görüşme. Aslında bir görüşmeden ziyade Trump öncülüğündeki saldırgan ABD emperyalizminin eski müttefikleri üzerinde kurduğu ve hegemonya kriziyle birlikte biraz gevşeyen tahakkümü tekrar sıkılaştırma görüşmesiydi. Böylece patronun kim olduğunu gösterdiler. Üstelik hiç de nazik olmayan ve çok açık sözlü bir şekilde. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun sözleri olan biteni özetliyordu: "Liderler istediklerini söyleyebilir ama günün sonunda bir çözüm gerektiğinde Beyaz Saray'a gelmek isterler. Erdoğan da geliyor. Hepsi Trump'la konuşmak için adeta yalvarıyor."

NATO'ya sadakat ve TRÇ ittifakı

Türkiye sermaye sınıfı için Rusya ve Çin, hem enerji ve ticaret açısından yeni pazarlar hem de Batı karşısında koz işlevi görmektedir. Bahçeli'nin çıkışı, sermayenin bu yönelimine milliyetçi-muhafazakâr bir meşruiyet kazandırma girişimidir.

Efecan Özcan

Türkiye, 1952'de NATO'ya üye olurken Soğuk Savaş yıllarında ABD'den Marshall yardımlarının alınması ve sözde komünist yayılmacılığa karşı güvenlik gerekçesi olarak NATO kamuoyuna zorunlu bir pakt olarak sunulmuştur. Ancak 1950'li yılların sonuna doğru ekonomik kriz ve ABD'nin yardımlarındaki azalmalar Türkiye'nin dış politikasında bir denge siyaseti izlemeye ve Sovyetler ile ilişkiler kurmaya zorlamıştır.
SSCB ve Doğu Bloku'nun çözülüşünden sonra da benzer yaklaşım denge siyaseti izlenimi veren taktiksel blöflerle sürdürülmek istenmiştir. AKP iktidarı AB üyeliği hayaliyle Batı'ya eklemlenmeye çalışırken, aynı anda Rusya ve Çin ile ekonomik ilişkilerini geliştirdi. Türkiye hâlâ ABD'nin stratejik planlarına hizmet ediyor ve aynı anda Rusya ve Çin'le pazarlık ediyor. Tam da bu sebeple Bahçeli'nin "Türkiye-Rusya-Çin ittifakı" çıkışıyla MHP 2024 siyasal programında da görüldüğü üzere geçmiş iktidarlar ile aynı biçimde NATO ve ABD'yi müttefik olarak tanımlamış, farklı paktlarla işbirliği veya ortaklık durumlarının mevcut müttefiklik ilişkilerini zedelemeyeceğinin altını çizmiştir.

Neden TRÇ ittifakı?

Birincisi, Türkiye burjuvazisi özellikle NATO'nun krizleri, ABD hegemonyasının zayıflaması ve AB'nin iç çelişkileri karşısında "alternatif güçlere" yaslanma arayışındadır. Bahçeli'nin çıkışı, esasen Türk egemen sınıfının kendi bağımsız çıkarları için daha avantajlı pazarlık koşulları yaratma hamlesidir. Ancak ülke tarihinde ülkücü zihniyetin iplerinin her daim CIA'in ellerinde olduğu herkesçe malumken bu çıkışların altının da boş olduğunu ifade etmekte fayda vardır. Elbette dış siyasette Batı'ya endekslenme ve NATOculuk tek başına ülkücülüğe özgü bir durum değildir. Devletin çekirdeğinin Batı siyasetine göbekten bağlı olduğunun altını çizerek, MHP'nin bu çekirdekte önemli bir yer tuttuğuna işaret etmek gerekir.
İkincisi, Bahçeli'nin çizgisi milliyetçi-muhafazakâr bir hegemonyanın dış politikaya yansımasıdır. Bahçeli'nin bu çıkışı, MHP'nin mevcut iktidar blokundaki rolünü pekiştirmeye yöneliktir. Bu, yalnızca sermaye sınıfının çıkarlarının milliyetçi bir ambalajla sunulmasıdır.

Üçüncüsü, MHP, içeride yaşanan ekonomik kriz, işçi sınıfının artan hoşnutsuzluğu ve Kürt sorunu bağlamında kitleleri "dış tehdit" ve "millî birlik" söylemleriyle kontrol altında tutmayı amaçlıyor. Rusya-Çin eksenine vurgu, NATO karşıtlığını sahici bir anti-emperyalizmden koparıp "millî bağımsızlık" retoriği üzerinden sisteme eklemlemeyi hedefliyor. Böylece işçi sınıfının öfkesinin devrimci bir hatta yönelmesi engelleniyor.

Sonuç

Türkiye sermaye sınıfı için Rusya ve Çin, hem enerji ve ticaret açısından yeni pazarlar hem de Batı karşısında koz işlevi görmektedir. Bahçeli'nin çıkışı, sermayenin bu yönelimine milliyetçi-muhafazakâr bir meşruiyet kazandırma girişimidir. Aslında bu tür çıkışlar pratikte fazla karşılık bulmasa da küresel düzeyde yaşanan hegemonya krizi Türkiye gibi bölgesel güç iddiası taşıyan alt emperyalist aktörlere Rusya ve Çin ile çeşitli ekonomik anlaşmalar yapma imkânı tanıyor. Ancak öyle bir an gelir ki, örneğin Trump sahneye çıktığında, kimin gerçekten ipleri elinde tuttuğu açıkça ortaya konur. 25 Eylül 2025'te Beyaz Saray'da gerçekleşen Erdoğan Trump görüşmesi sanıyorum bunu çok güzel ortaya koyuyor. Türkiye'de ekonomik yıkım, yoksulluk ve işsizlik derinleşirken Bahçeli'nin çıkışı, bu sorunlardan dikkati uzaklaştırmaya yarıyor. Oysa kriz kapitalizmin kendi çelişkilerinin ürünüdür.

POLİTİKA

Gerginlik yükseliyor

Faşist yürüyüşün sırtında taşıdığı ağır "yükler" var! Halkın yoksullaşmasının yarattığı öfke, Kürt sorununda kurulan "tuzakların" başarısızlığı, Suriye'de yaşanan tıkanma, ekonominin olağanüstü hassas dengelerinin yarattığı gerginlik gibi farklı alanlara yayılmış bir dizi ağırlık, iktidarın belini bükme ve hızını kesme yönünde sürekli zorlarken, iktidar alanı içindeki gerilimlerini de kışkırtmaya başladı.

Oğuzhan Kayserilioğlu

(...) *1. sayfadan devam*

Saray odaklı iktidar koalisyonu şayet başarılı olabilseydi artık sistem içi ana muhalefeti etkisiz hale getirebildiği bir güç dengesine dayanacak, bağlı olarak göstermelik de olsa yapılan seçimlerin tümüyle "emir komuta" altına alınması ve fiili faşizmin anayasal bir statü kazanması gibi tayin edici sonuçlar alabilecekti.
Ancak, 19 Eylül YSK kararı, sonrasında 21 Eylülde 22. Olağanüstü Kurultayın yapılması ve 27 Eylül cumartesi günü CHP sözcüsü tarafından yapılan "CHP'nin Meclis'in açılışında konuşacak Erdoğan'ı karşılamayacağı" ve daha da önemlisi "Erdoğan'ı meşru görmediklerini" açıklaması, Saray'ın güçler dengesindeki "sürekli saldıran" konumunun zayıflamakta olduğunu, kapatılmak istenen CHP'nin de "süreklileşmiş aktif savunma" konumundan ileriye doğru bir çıkış hamlesi yapmayı hesapladığını gösteriyor olabilir.
Peki, ne oldu da 19 Mart'tan buraya geldik? Ve, CHP yapmayı düşündüğü yeni hamlenin yaratacağı yüksek gerginliği taşıyabilecek güç ve asabiyete sahip mi?

Faşist yürüyüş zorlanıyor

19 Mart darbesi henüz ilk hamlesinde "düşmanın başı" İmamoğlu'nu hapsetmek gibi sert bir yönelimle "kararlılık" göstermişti. Nitekim, ardısıra gelen başka hamlelerle kendi yolunda ilerlemeye çabaladı. İlk hamlenin yoğunluğu ve aniden gelivermesi muhtemelen "düşman" CHP'nin iradesini kırmayı hedefliyordu.
Eh, zaten iktidarın alıştığı da böyle "iradesiz ve teslimiyetçi" bir durumdu; nitekim aynı gün Özgür Özel verdiği demeçte tam da Erdoğan'ın beklediği tutumu deklare etti: "Bağımsız Türk yargısına güveniyorum!" O mahkemelerin yargıyı saran iktidara bağlı çetenin kontrolünde olduğu gerçeği olanca çıplaklığıyla ortadayken korkudan gerçeğe bakamıyor, günü kurtarmaya çalışıyor, idare-i maslahatçılık yapıyordu.
Herkesin bildiği öğrenci gençliğin iradi müdahalesinin tetiklemesiyle Özel öncekinin zıddı bir direnişçi tutuma sıçradı ve günümüzde de aynı tutumunu üstelik daha da netleştirerek sürdürüyor. Özel önderliğinde CHP direndikçe öncesindeki teslimiyetçi tutumlara alışan iktidarın saldırısının hızı kesildi, hedefine doğru ilerlemekte zorlanmaya ve oluşan direnişle dengeler kurmaya başladı.
Sonuçta iktidar CHP'ye kayyum atayarak el koyma hedefine şimdilik ulaşamadı, hatta son bir iki haftalık konjonktür açısından bakarsak iktidarın "saldırı" inisiyatifini kaybetmeye başladığını, CHP'nin "savunma" konumundan "saldırı" konumuna geçiş hazırlıkları yaptığını görüyoruz.
Ancak, Erdoğan daha önce de böylesi zayıf konumlara düşmüş, ama devlet şiddetiyle destekleyerek yaptığı kurnaz bezirgan manevralarıyla yeniden inisiyatif kazanmayı becerebilmişti. Nitekim CHP ile ilgili davanın ertelendiği 22 Ekim tarihine kadar neler olacak, o tarihte mahkeme nasıl bir karar verecek henüz belirsizdir. Erdoğan yeniden "saldırı" konumuna yerleşebilir ya da "savunma" konumunda kalıcılık oluşabilir. Yeniden "saldırı" inisiyatifi kazanamazsa çokça konuşulan erken seçim olasılığı güç kazanmaya başlayacaktır.
Faşist yürüyüşün sırtında taşıdığı ağır "yükler" var! Halkın yoksullaşmasının yarattığı öfke, Kürt sorununda kurulan "tuzakların" başarısızlığı, Suriye'de yaşanan tıkanma, ekonominin olağanüstü hassas dengelerinin yarattığı gerginlik gibi farklı alanlara yayılmış bir dizi ağırlık, iktidarın belini bükme ve hızını kesme yönünde sürekli zorlarken, iktidar alanı içindeki gerilimlerini de kışkırtmaya başladı.
Yine de iktidar koalisyonu açısından henüz bir yenilgiden bahsedemeyiz, faşist yürüyüş sürüyor; ancak kendilerine uygun bir anayasa hedefine ulaşmakta, hatta CHP operasyonunda yaşanan tıkanmada ortaya çıktığı gibi fiilen dayatıp yürüttükleri faşist durumu sürdürmekte zorlandıklarını görüyoruz.

Düşkünlük

Şayet 19 Mart Darbesi hedeflerine ulaşabilseydi (ki bu olasılık zayıflamış olsa da halen gerçekleşme potansiyeli taşıyor) İstanbul iline Gürsel Tekin'in atanması gibi CHP Genel Merkezi'ne de Kılıçdaroğlu atanacaktı.
Öyle görünüyor ki, Kılıçdaroğlu'da Saray'ın kendisine verdiği bu onursuz görevi gönüllü olarak yerine getirecekti.
Peki, bu kadar alçalmayı sadece iktidar hırsına bağlayabilir miyiz? Erdoğan'ın "CHP'den sorumlu devlet bakanı" gibi hareket eden Kılıçdaroğlu, "aslında Anayasa'ya aykırı ama" diyerek onayladığı yasalarla, "tıpış tıpış oy verecekler" deyip halkı aşağılayarak gösterdiği ve Erdoğan'ın karşısında seçilemeyeceği belli olan adaylarla, 15 Temmuz darbe girişimi kullanılarak kuruluşuna hız verilen faşist rejimin resmen ilan edildiği "Yenikapı ruhu" denilen faşist ayine katılımıyla, aslında mühürsüz oy kullanıldığı için geçersiz sayılması gereken "Başkanlık Rejimi" referandum sonuçları başta olmak üzere her seçimde artık açıkça yapılan hileleri uysalca kabullenmesiyle ve başka irili ufaklı tutumlarıyla aslında hep aynı şeyi yaptı: Erdoğan'ın önünü açmak!
Ancak yine de hizmetini yeterli görmemiş olacaklar ki, Saray'ın sadece kurnaz değil aynı zamanda arsız da olan komploculara "Bay Kemal'in" pek de önem-semediği Alevi kimliğini sinsice kullanarak yol almak istiyorlar.
Komplo uzmanlarının Alevi inancına sahip olan yurttaşlar arasında didişmeler ve bölünmelerin önünü açmayı hesapladıkları görülüyor.
Oysa "Düşkünlük" Alevi toplumunda bir kişiye vurulabilecek en ağır damgadır, cezası da geleneksel olarak "Dışlanma" uygulamasıdır. O kurnaz bezirgan hesaplarının asırlardır kendilerini yok etmeye çalışan tefeci-bezirgan güçlerin binbir kurnazlığına rağmen ayakta kalmayı başarmış Alevi toplumunun bilgeliğine çarpıp dağılacağından emin olabiliriz.
Kılıçdaroğlu şimdilerde oturduğu "Düşkünlük" koltuğunda bir yandan üstündeki pireleri kovalarken öte yandan mahkemenin ertelendiği 22 Ekim için tek tek gün saymakla meşgul olmalıdır.
Az sabır "Bay Düşkün", şayet gücü yeterse Erdoğan sana son bir rol daha verecektir.

BM Genel Kurulu ve Colani yönetimine büyük meşruiyet sağlama

Suriye de işleyen şey , İsrail'in "Güvenlik sorunu" planıdır aslında, bu kuşku götürmez bir olgu. Zaten şu an ABD'nin önündeki büyük görev de Colani yönetiminin İsrail'le "Güvenlik Anlaşması"na varması.

Ferhat Toros

Sanırım "Ağız yaktığına göre aş; baş yardığına göre taş olsa!" diye düşünüyordur Suriye halkları; dünün IŞİD Lideri, bugünün Suriye geçici Cumhurbaşkanı Colani (Ahmet El Şara) için. Küresel emperyalist güçlere şirin görünerek kendine yer edinmeye çabalasa da; Alevilere, Dürzilere, Kürtlere, Hıristiyanlara, laik Sünnilere zulüm uygulayarak gerçek yüzünü gizleyemiyor.
Colani'yi Türkiye allayıp pulluyor, ABD giydirip kuşandırıyor; kumaşını da İsrail biçiyor. Böylece Suriye'de iktidar olamayan HTŞ iktidarına "meşruiyet alanı" yaratılıyor.
Geçtiğimiz ay, Colani'nin BM Genel Kurulu'na (9-28 Eylül 2025) davet edilip konuşma yapması, önemli bir politik hamle oldu. HTŞ'nin cihatçı, çeteci yönetimine 3. büyük meşruiyet kazandırma hamlesi yapıldı denilebilir. Birincisi HTŞ yönetiminin Esad rejiminden sonra "Yeni Suriye iktidarı" olarak tanınması, ikincisi Trump'la Colani'nin görüşmesi ve sonrasında "Ekonomik yaptırımların" kaldırılması, üçüncüsü de BM Genel Kurulu'ndaki davetlisi olarak, kürsüde konuşmasıdır.

Gerçekler söylenmedi

Colani'nin konuşması baştan sona gerçekleri çarpıtma üzerine kuruluydu. Barışçı, birlikçi, güvenlikçi bir dil kullanarak "Yeni Suriye"ye halkların entegrasyon meselesini çokça vurguladı. Ademi merkeziyetçi yapının Suriye'yi böleceği, buna izin verilmeyeceğini belirtti. Tamamıyla Suriye gerçeklerinden uzak bir konuşma. Parlak taralı saçlarıyla cihatcılığını, sözleriyle de Suriye'nin halklar mozağiği gerçekliğini gizliyordu. Hem eşitlikten, barıştan, bahsetti; hem de oradaki çoklu halklar dinamiğini, yerel özgün çözüm olanaklarını reddetti. Bu anlayış Suriye'yi iktidarsızlığa, parçalanmaya götürebilir.
Suriye de işleyen şey, İsrail'in "güvenlik sorunu" planıdır aslında, bu kuşku götürmez bir olgu. Zaten şu an ABD'nin önündeki büyük görev de Colani yönetiminin İsrail'le "Güvenlik Anlaşması"na varması. Bunun için de ne gerekiyorsa yapılıyor. Ambargolar da kaldırılıyor, seyahat yasağı da (şu bilgiyi atlamayalım, Colani Genel Kurul'a giderken sadece seyahat yasağı kaldırıldı; BM nezdinde HTŞ terörist örgüt listesinden çıkarılmadı!) BM'de konuşma da sağlanıyor.

Kürtlerin birliği güçleniyor

Colani'nin BM hamlesi neticesinde hemen şu soru akla geliyor: "Colani güçlenerek çıktı, Kürtler de iddiasından vazgeçer mi?" Evet, doğrusu Colani açısında bu büyük bir kazanç, ABD'nin ise SDG'yi vazgeçilebilir güç olarak gördüğünü belirten bir hamle manasına geliyor bu. Ama güç dengeleri de hareket halinde, yerinden durmuyor ve yeni denklemler oluşuyor.
Suriye'de SDG ötelenip Kürtlerin gerçekliği reddedildikçe bölgesel "Kürt birliği"girişimleri de güçleniyor. Yapılan konferanslar da KDP, YNK, SDG arasında Kürtlerin birliği pekişirken; bunun aurasında bölgedeki halk dinamiklerini de (Arap, Ezidi, Dürzi, Alevi, Hıristiyan, Türkmen, laik Sunni) yanına çekiyor.
SDG değil de HTŞ'nin desteklenmesinin başka bir tepkisel varyasyonu ise genelde Siyasal İslam özelde bölge İslamcı-Cihatçı güçleri açısından tehlike arz etmesi. Dünün IŞİD'i olan HTŞ desteklenip, HAMAS; HİZBULLAH dışlandıkça, İslami hareketlerde yeni çatlamalar oluşabilir.

Süreç ,Öcalan ve Uçum'un açıklamaları

Kürt sorununa bağlı olarak "süreç" devam ederken Cumhurbaşkanı danışmanlarından Mehmet Uçum'un "Özel Geçiş Yasası"ndan bahsetmesi önemliydi. Bu bölgesel güç dengelerini gözeten yerden KÖH ile demokratikleşme ve barış hamlesi alanında önemli bir adım olabilir. Uçum'un, hemen arkasında Anayasa'da "Türk vatandaşlığı" ve "Türkçe'den başka diller" meselesinin kapsamının genişletilebileceği mesajı vermesi; her ne kadar iç politika için, AKP iktidarının devamlılığı ağırlıklı bir içerik taşısa da kritik açıklamalardı.
Yakın tarihlerde Öcalan da bir mektubunda Arap aşiretlere gönderdiği mesajda, üstü örtülü olarak ta olsa SDG çatısında Kürtlerle Arapların birliğini vurguladı.

Bu gidişat nereye?

Bölgenin "istikrar ve insicam"dan uzaklığı sürerken Türkiye durumu hep "fırsat" olarak gördü bu politik istikamet devam ediyor. Meselenin "tedbir" yönü düşünülmüyor. Demokratik, hukuki ve barış zemininde bölgede Kürtlerle ortak adımlar atabilecekken, çatışmaların yolu açılıyor.
Yerel kaynakların belirttiği gibi İsrail Türkiye hesaplaşması kızıştıkça da ülkeler arası yeni sıcak savaşların olması tehlikesi doğuyor.
KÖH ile girilen süreç uzadıkça yeni dengelerde atılacak adımların önüne daha karmaşık engeller örülüyor. Dolayısıyla Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yollardan çözümü Türkiye'de ve bölgede atılacak en doğru adım olduğu görülmelidir.

EKONOMİ

2026-28 OVP hedefleri ve gerçekler

Bir yandan rejimi daha da koyulaştıracak ve faşizmi kurumsallaştıracak adımlar peş peşe atılırken; diğer yandan iktidar bloğunun uyguladığı ekonomik politik hat, faşizmi günlük hayata yayacak uygun bir tutarlılık içinde yol alıyor.

Serkan Nar

Türkiye sermayesini kurtarma programı olan ve 2026-2028 dönemini kapsayan yeni Orta Vadeli Program, Resmî Gazete'de yayımlandı. Program içeriğine kabaca bakıldığında ilk göze çarpan konulardan birisi enflasyon hedefindeki güncelleme. Geçen yıl yüzde 17,52 olarak belirlenen 2025 hedef enflasyonu, yüzde 28,5'e yükseltilmiş. 2026 için önceden yüzde 9,7 olan hedef, yüzde 16'ya yükseltilmiş. Diğer yandan enflasyon hedefi olarak da 2027 için yüzde 9, 2028 için yüzde 8 oranları belirlenmiş. Büyüme oranlarına bakacak olursak, 2025, 2026 ve 2027 yılları büyüme hedefleri yeni OVP'de düşürülmüş. 2028 büyüme hedefi de yüzde 5 olarak belirlenmiş. Değerlendirme kısmında enflasyonun, hizmet fiyat artışındaki katılığın sürmesi ve gıda fiyatlarında gözlenen artışlardan dolayı 2025-2027 OVP'de öngörülen hedefi aştığı söyleniyor. Resmî Gazete'de yayımlanan 2026-2028 dönemi OVP'si genel olarak 2024- 2028 OVP ile tutarlı bir şekilde açıklanmış. 2026-2028 programında sürpriz bir şey yok ve OVP ile halkın yoksullaştırılmasının ve kemer sıkma programının sürdürülmesine yönelik iktidar bloğunun kararlılığı göze çarpıyor.

Vurgulamadan geçmeyelim. Asılında şu ana kadar açıklanan hiçbir OVP hedefi gerçekleşmedi. Ancak buna rağmen program kararlılıkla sürdürülüyor. Çünkü hedefi rakamları tutturmak değil, emeği iyice boyunduruk altına almak. Yazılı olmayan bu hedef baz alındığında programın tıkır tıkır işlediği görülecektir. Sadece OVP ile ekonominin sürdürülebildiğine dair oluşturulan algının arkasında bu gerçeklik var. Yani IMF'nin kemer sıkma programını aşan bir bütün olarak emekçi halklara saldıran programın aslında tutturması gereken başka bir hedef yok.

> ***OVP ile halkın yoksullaştırılmasının ve kemer sıkma programının sürdürülmesine yönelik iktidar bloğunun kararlılığı göze çarpıyor.***

Hedef çalışmanın tamamını esnekleştirmek

OVP'nin ana hedeflerinden biri emek piyasasını yeniden belirlemek idi. Bunun programın başarılı kısmını oluşturduğunu söyleyebiliriz. Zira emeğin sermaye karşısındaki konumunu daha güçsüz kılabilecek koşullar bir bir uygulanıyor. Emeğin sermaye boyunduruğu altında daha fazla ezilmesinin koşulları oluşurken, emek piyasasında ücretler baskılanarak emekçiler arasındaki rekabet derinleştiriliyor. Programda şu ifadeler dikkat çekiciydi: "İş gücü piyasasının sektörel dönüşümlerle değişen ihtiyaçlarına uyum sağlamak, kadın erkek fırsat eşitliğini güçlendirmek ve iş yaşam dengesini korumak amacıyla yeni nesil çalışma biçimlerine yönelik düzenlemeler hayata geçirilerek, güvenceli esneklik geliştirilecek, iş gücünün yeşil ve dijital dönüşümün gerekliliklerine uyumu artırılarak sürdürülebilir istihdam yapısı desteklenecektir. Yeni nesil çalışma modellerinde yaşanan gelişmeler doğrultusunda iş gücü piyasasının ihtiyaçları ve iş yaşam dengesi gözetilerek sosyal taraflarla diyalog halinde mevzuat düzenlemeleri hayata geçirilecek ve güvenceli esneklik sağlanacaktır."

Programın işsizlik oranı tahminlerinde aşağı yönlü bir düzelme yapıldığı görülüyor. Ancak hedeflerde yer alan "İş gücü piyasasında güvenceli esnekliği ve erişimi artırmak amacıyla İşsizlik Sigortası Fonu kaynaklı pasif iş gücü programlarının yararlanma koşullarının kolaylaştırılması sağlanacaktır." ifadesi işsizliğin azalmasına dair kurguyu net olarak göstermektedir. Esnek, güvencesiz çalışmanın, iş başı eğitim, iş gücü uyum programları gibi geçici çalışma biçimlerinin temel çalışmanın yerini alması hedefleniyor. Yani istihdamı geçici çalışma biçimleriyle yükselterek gerçekte emek rejiminin ciddi bir dönüşümü hedefleniyor.

MESEM uygulamaları

OVP'nin eğitim konusundaki hedefleri şu şekilde:

-"Erken yaşlarda bireylerin yetenek ve kapasitelerinin keşfedilerek, bilim, teknoloji ve mesleki kariyer için uygun kabiliyetleri geliştirebileceği alanlara yönlendirilmesini sağlayacak programlar geliştirilecektir. Ortaokul ve lise düzeyinde geliştirilecek mesleki ilgi, değer ve becerilerle kendilerine uygun mesleklere yönlendirilecektir."

-"Ortaöğretim öğrencilerinin eğitim süresi içinde mesleki eğitim merkezlerine kaydolarak mesleki beceriler edinmelerinin sağlanması amacıyla çerçeve öğretim programı hazırlanacak ve ilgili mevzuatta düzenleme yapılacaktır."

"İkiz dönüşüm kapsamında, iş gücünün becerilerinin geliştirilmesi desteklenecek, iş gücünün ihtiyaç duyulan becerilerle donatılması kamu-özel sektör iş birliğiyle sağlanacaktır."

Sermaye bir bütün olarak saldırıyor

Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES), programı olarak adlandırılıyor. OVP'ye göre TES'in 2026 yılının ikinci çeyreğinde uygulanmaya başlaması öngörülüyor. Uygulamayla çalışan maaşlarından her ay yüzde 3 oranında kesinti yapılacak ve bu tutar TES fonuna aktarılacak. Düzenlemede, BES'ten farklı olarak sistemin zorunlu olacağı ve çalışanlara cayma hakkı tanınmayacağı ifade ediliyor. İkinci emeklilik olarak pazarlanmak istenen sistem aslında sermayenin uzun zamandan beri hedeflediği bir uygulama. TES'te biriken fonların tasarrufu tamamen iktidar eliyle sermayeye bırakılacak. Ücretlerin açlık sınırının altında seyretmesi, enflasyon altında ezilmesi yetmezmiş gibi şimdi ücretler üzerinden sermayeye fon oluşturacak bir düzenleme getiriliyor.

Aslında sermayenin gözünü diktiği şey sadece fonda biriken para değil. İşçi sınıfının uzun mücadeleler boyunca kazandığı emeklilik ve kıdem tazminatı hakkı gibi temel kazanımları da ortadan kaldırmak istiyorlar.

Bir yandan CHP İstanbul il yönetimine kayyum atanarak rejimi daha da koyulaştıracak ve faşizmi kurumsallaştıracak adımlar peş peşe atılırken; diğer yandan iktidar bloğunun uyguladığı ekonomik politik hat, faşizmi günlük hayata yayacak uygun bir tutarlılık içinde yol alıyor. Buradan çıkış için iktidar ile sermayenin savaşına karşı, uygun mücadele hattını örebilmekten geçiyor.

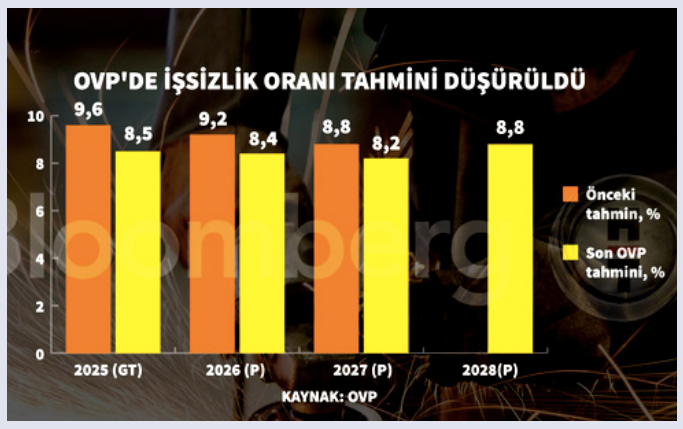

Erdoğan'dan Amerika'ya milyarlarca dolar sözü

Anlaşmanın toplamına baktığımızda, Türkiye halkın büyük bölümünün asla binemeyeceği uçaklar, Ortadoğu halklarını bombalayacak silahlar ve 20 yıllık enerji rantının Amerika'ya akma garantisi elde edecek.

Deniz Tuzcu

25 Eylül'de Erdoğan ile Trump arasında Beyaz Saray'da yaşanan görüşme, Türkiye'nin uluslararası konumu açısından olduğu kadar, Türkiye ekonomisine biçilen rol açısından da son derece aydınlatıcı geçti. Erdoğan'ın iç politikaya yönelik takındığı "dünya lideri" pozu Trump tarafından yerle bir edilirken Türkiye ekonomisinin de Amerika'ya peşkeş çekildiğini gördük.

Görüşmede birçok başlık medyada geniş yer buldu. Erdoğan'ın Filistin gündemine dair tek bir söz söyleyememesi, Trump'ın sürekli Erdoğan'dan "bu" diye bahsetmesi, hileli seçim göndermesi ve Büyükelçi Barack'ın Erdoğan'ın meşruluğunu biz sağlıyoruz açıklaması … Fakat daha arka planda kalan ekonomik anlaşmalar da bir o kadar çarpıcı.

Görüşmenin öncesi

Daha görüşme gerçekleşmeden önce, Erdoğan belirli Amerikan ürünlerinden alınan vergiyi azaltarak aslında Trump'a istediğini vereceğinin sinyallerini vermişti.

Yine görüşme ile eş zamanlı olarak, Merkez Bankası Başkanı Karahan New York'ta Amerikalı yatırımcılara bir sunum yaptı. Şimşek politikalarının devam edeceğini ve gerekirse iç talebin (yani vatandaşların günlük harcama imkanının) daha da kısılacağı sözü verdi.

Zaten bu adımların arkasından başlayan görüşmenin olumsuz geçmesi için pek bir sebep yoktu, nitekim görüşmenin olumlu geçtiğini her iki taraf da vurguladı. Ama olumludan

kasıt aslında şu, Trump Türkiye'de üretilen değerin Amerikan sermayesine aktarılacağının sözünü aldı. İktidarın ise ne aldığı açıkça ifade edilmese de Barack'ın meşruiyet veriyoruz söylemine dikkat etmek gerek.

İktidar da, Türkiye'yi yönetebilmek adına halk nezdinde kaybettiği meşruiyet yerine Amerikan desteği ve uçakları ile iktidarını sürdürmenin yollarını arıyor gibi gözükmekte.

Anlaşmanın detayları

Anlaşma içerisinde ilk çarpıcı madde, Amerika'dan 43 milyar dolar civarında doğalgaz alma garantisi verilmesi. Erdoğan'ın yine içeriye yönelik sürekli kullandığı, orada bulunan aniden ortaya çıkıveren doğalgaz veya petrol rezervlerinin yalan olduğunun ortaya çıkması bir yana, bir de Trump'ın Türkiye'nin enerji ihtiyacından elde edilecek rantın Rusya yerine Amerika'ya akmasını sağladığını görüyoruz. Hem de tam 20 yıl boyunca.

Bir diğer çarpıcı madde ise THY'nin alacağı 200 civarı Boeing uçağı. Bunun da tam değeri açık olmasa da 30-40 milyar dolar bandında olması bekleniyor.

Bir de tabi kaç milyar olacağı ve sonucu ne olacağı belirsiz bir F-35 savaş uçağı iddiası var. Büyükelçi Barack'ın, İsrail'e özel silahlar da üreten Lockheed Martin'i (dev bir Amerikan silah şirketi) Türkiye'nin harcamalarının ayakta tuttuğu söylemi çok çarpıcı.

Milyarlarca dolarlık peşkeş

Anlaşmanın toplamına baktığımızda, Türkiye halkın büyük bölümünün asla binemeyeceği uçaklar, Ortadoğu halklarını bombalayacak silahlar ve 20 yıllık enerji rantının Amerika'ya akma garantisi elde edecek. Karşılığında ise emekçilerin ürettiği 80-90 milyar dolarlık bir değer Amerikan sermayesine transfer edilecek.

Sayılar fazla büyüdüğünde anlamını biraz kaybedebiliyor. 80 milyar dolar da böyle bir büyüklük. Bir şey ifade etmesi adına kaç asgari ücret ettiğine bir bakalım. Türk lirası cinsinden 3,5 trilyon civarına denk geliyor. Bu da 160 milyon asgari ücret demek. Sayılar o kadar büyük ki hala pek bir şey ifade etmiyor. 12 aya bölersek eğer 13 milyon gibi bir şey kalır. Yani tam 13 milyon insana bir yıl boyunca asgari ücret ödemesi yapılmasına yetecek bir para.

Bu öyle bir para ki, asgari ücreti tek başına iki katına çıkarmaya yeterdi. Üstelik bu parayı üreten de emekçilerin ta kendisidir. Ancak iktidar emekçilerin ürettiği değeri Amerikan sermayesine peşkeş çekerken, emekçilere açlık sınırını ve yoksulluğu reva görmekte; Türkiye'yi bir Amerikan sömürgesine dönüştürmekte beis görmemekte.

DÜNYA

İntifada kazanacak Filistin kazanacak!

Savaş karşıtı hareketliliğin gücü teker teker devletlerin iç işleyişlerini etkileyen bir aşamaya gelmiştir. Bu durum kapitalist toplumsallığı oldukça tehdit ediyor, meşruiyetlerini yerle bir ediyor.

Zeki Öztürk

(...) *1. sayfadan devam*

Yapmaya çalıştıkları açık. En kötü tabiriyle: Filistinliler ya bu dünyadan göçer ya da Filistin'den... Akdoğan Özkan T24'te yayınladığı "Tek istatistikte soykırım gerçeği" yazısında çok çarpıcı bir cümle ile gerçeği gözler önüne sermiş. "Filistin'de ölen bin kişiden üç yüz yetmiş yedisi çocuk!" Yazının devamında da eklemiş, Ukrayna Savaşı'nda ise bu oran bin kişide üç çocuk. Bu istatistik bile soykırımın varlığını kanıtlıyor.
Suçu Filistinlilerde gören Batılı devletler "ama Hamas..." diye cümleye başlıyorlar. Sanki sorun laiklikmiş gibi ya da terör Hamas eliyle filizleniyormuş gibi yansıtıyorlar. O halde soralım, daha dün el-Kaide'nin çocuğu olan HTŞ'yi Suriye'de başa getirip takım elbiselerle uluslararası düzene entegrasyonlarını sağlamaya çalışmadılar mı? En net tabiriyle ikiyüzlüler!

Batı'nın Filistin devletini tanıması

22-26 Eylül tarihlerinde gerçekleşmiş Birleşmiş Milletler toplantısına giden süreçte ve toplantı süresince bir dizi Batılı ülkenin Filistin devletini tanıdığına şahit olduk. Birleşik Krallık, Kanada, Fransa, Belçika, Portekiz ve Avustralya Filistin devletini tanıdılar.

22-26 Eylül tarihlerinde gerçekleşmiş Birleşmiş Milletler toplantısına giden süreçte ve toplantı süresince bir dizi Batılı ülkenin Filistin devletini tanıdığına şahit olduk.

Soykırım sürerken soykırımı durduracak veya Siyonist devleti ile ticareti kesecek adımların atılmamasının, şimdilik sadece oldukça daralan ve Batı Şeria'daki Mahmut Abbas yönetimi ile sınırlı kalmış bir yönetimin bu devletlerce tanınmasının aslında radikal bir değişimin olmadığını vurgulamakta fayda var. Üstelik tanıma koşulları Hamas'sız Filistin, direniş örgütlerinin olmadığı Filistin, direnişsiz Filistin'dir. Siyonist devleti ile bir derdi olmayan Batı'nın, hatta işi bu günlere getirmekte büyük rol üstlenmiş Batı'nın hâlâ yerinde duruyor oluşu da vurgulanması gereken diğer bir husustur.
Fakat her şeye rağmen bu adımları atmalarını sağlayan şey küresel çaptaki soykırım karşıtı eylemlerdir. Savaş karşıtı hareketliliğin gücü teker teker devletlerin iç işleyişlerini etkileyen bir aşamaya gelmiştir. Bu durum kapitalist toplumsallığı oldukça tehdit ediyor, meşruiyetlerini yerle bir ediyor. Kısmi de olsa böylesi adımların atılması bundan kaynaklıdır.
Küresel Sumud Filosu günlerdir yolda ve halklar arası dayanışmanın bir simgesi haline gelmiş durumda. 44'ten fazla ülkeden katılımcıyla insani yardım taşıyan bir filo. Siyonizmin Gazze'deki ablukasını kırmak ve Filistinlilerin sesi olmak için yoldalar. 7 Ekim'in ikinci yılına girerken yüzlerce ülkede on binlerce eylem örgütleniyor. Halkların birlikte mücadelesi umudu büyütüyor.
Son olarak, bu süreçte tek bir gerçekten bahsedilebilir. 1948'den bugüne değişmeyen tek gerçek. O da Filistin halkının Siyonizme karşı İntifadası. Bölge'de mücadele sürecek, İntifada kazanacak, Filistinliler kazanacak.

Her şeyi durdur!

Fransa'da "Bloquons Tout" (Her Şeyi Durdur) sloganıyla açığa çıkan toplumsal hareket, sosyal medyadan başlayarak 10 Eylül günü sokakları doldurdu.

Buğra Gültekin

Sendikaların ve sendikal birliklerin "genel grev" çağrılarıyla başını çektiği eylemlilik; sokaklarda, yollarda, okullarda işgaller ve bazı iş kollarında iş bırakmalarla geçti. Hareket henüz sistemin damarlarını tamamiyle tıkayıp, halktan çalınan hayatı durduramamışsa da, hâlihazırda meşruiyetini yitirmiş Macron iktidarına karşı önemli sonuçları var ve daha nicelerine yol açma potansiyeliyle önem kazanıyor.
Macron'un iktidarı almasının üzerinden 8 yıl geçti. İcraatleri mi? Çalışma yasalarını esneterek işten çıkarılmaları kolaylaştırdı, servet vergisini daraltarak sermaye sınıfına kur yaptı, emeklilik yaşını yükselterek sosyal hakları tırpanladı. Böylece, öncüllerinin başlattığı (neo)liberal dönüşümü yalnızca sürdürmekle kalmadı, onu en uç biçimine ulaştırarak Fransa'daki kamusal olanın tasfiyesini tamamlama görevini ilerletti.
"Sermayenin akışına ölen" bu iktidarın karşısında ise ilk döneminden bu yana yaptığı her hırsızlık, sokaklarda buluşan binlerin, yüz binlerin ve bugün milyonların öfkesiyle karşılaştı. Bu tepkilerin somut bir kazanıma dönüşememesi, her hareketin daha kitlesel geçmesine rağmen, belirsizliği körüklediyse de hâlâ önemli bir potansiyel teşkil ediyor.
Temmuz'da paylaşılan ve bütçe açığının kapatılmasını hedefleyen 2026 bütçe planı, kemer sıkma politikalarıyla açıklanmıştı. Ne kemer ama! İktidarın önceki "kazanımlarından" güvenle, yurttaşların boğazına dayanmış ve bir an bile tereddüt edilmeden sıkılmış bir kemer. Kamu harcamalarında kesintiler, sosyal yardımların iyice daraltılması, maaş artışlarının sınırlandırılması, hastaneler ve eğitim kurumlarında bütçe kesintileri, yerel yönetim fonlarının azaltılmasının yanı sıra emek yoğunluğunu arttırmak üzere Paskalya Pazartesisi ve Zafer Günü tatillerinin kaldırılması öngörülüyordu. Sermaye ve yüksek gelir sahiplerine dokunulmazken, krizin faturası işçilere, emeklilere ve gençlere kesiliyor; halka alenen meydan okunuyordu. Ancak hem meclisteki zayıf konumuyla güvenoyu kaybı hem de bu bütçe teklifi sonrası açığa çıkan halk tepkisi, Macron'un 14 ay içinde üçüncü kez oyuncu değişikliğiyle Bayrou hükümetinin yerine Lecornu başbakanlığında yeni bir hükümeti getirmiş oldu. Söz konusu oyuncu değişikliği kitlesel tepkinin ortasında olurken, haliyle hükümet ile masaya oturan sendikaların da eli güçlendi. Ancak haklı olarak Lecornu'ya da temkinli yaklaşıyorlar. Yeni hükümetin bir öncekinden farklı bir bütçe teklifi olmayacağına dair bir izlenim de cabası.
Böylelikle bir yandan halk ve halkçı güçlerin, bir yandan kapitalist temsilcilerin eliyle açık bir sınıf savaşımına tanık oluyoruz. Bu satırların yazıldığı günlerde kitlesel tepkilerin sermayenin akışını kıracak bir örgütlülüğe ulaşamadığı, ancak iktidarın geri adım atmasına neden olabilecek bir potansiyel taşıdığını söyleyebiliriz.

Colani'nin gücü artıyor mu, eriyor mu?

Ortadoğu tarihi, emperyalistlerin kullanım süresi dolan kuklalarının cesetleriyle dolu. Colani, DAİŞ saflarında bomba yaparken yakalanıp 5 yıl ABD'nin hapishanelerinde tutuklu kaldı. Ta o hücrelerden geldiği nokta iyi bir kariyer inşası.

Özcan Avcı

Colani'nin ağzı kulaklarında. Suriye halklarının kanı üzerinden çektiği peşkeşler ve kurduğu dengeler işe yaramış olacak ki BM öncesinde elinden tutulup bayram çocuğu gibi dolaştırıldı. Üstelik hakkındaki yakalama kararı kalkmamışken.
Nuriddin El-Atasi'den 58 yıl sonra ilk defa, Suriye devlet başkanı olarak BM genel kurulunda yaptığı konuşmasında Colani, 1974 Ateşkes Antlaşması'nın şartlarını kabul ettiğini duyurdu. Bu, Golan Tepeleri'nin işgalci Siyonist güçler tarafından ilhakının kabulü demek.
Bunun yanında Şeyh Dağı'nın da işgalini sineye çekecek. Peki karşılığında ne istiyor?
Ortadoğu tarihi, emperyalistlerin kullanım süresi dolan kuklalarının cesetleriyle dolu. Colani, DAİŞ saflarında bomba yaparken yakalanıp 5 yıl ABD'nin hapishanelerinde tutuklu kaldı. Ta o hücrelerden geldiği nokta iyi bir kariyer inşası. Dolayısıyla sahibinin kim olduğunu biliyor ve sahibinin gösterdiği çizgide hareket ediyor. İlk beklentisi budur.
Bir diğer beklentisi; Siyonistlere, ABD'ye, Neo-osmanlıcılara, ve hatta Rusya'ya verdiklerinin karşılığında Suriye'de dikta rejimlerinin ve katliamcılığının meşruiyetini sağlamak. İşte sorun burada çıkıyor.

Pastanın rakipleri çok

Trump'ın orkestra şefliğinde, Siyonistlerin ve uluslararası şirketlerin önünün açıldığı bir süreç işliyor. Ancak bu o kadar kolay değil. Aynı bölge üzerinde Türkiye, Rusya, Fransa, İngiltere, Katar, BAE ve Suudi devletlerinin ve onlara bağlı sermayelerin farklı farklı talepleri var.
İsrail'in Türkiye'nin yerleşmeyi planladığı El-Tanf Hava Üssü'nü kullanılamaz hâle getirmesi, ABD'nin en sağlam müttefiklerinden olan Katar'da gerçekleştirdiği saldırı bu tür kıvılcımlardan. Erdoğan'ın Rojava'daki provokasyonları da bu ateşi sürekli diri tutuyor.
Tüm yağmacılar üzüm yeme derdinde ama aralarındaki "tatlı rekabet" riskli bir zeminde ilerliyor. Colani'nin bu konudaki politikası herkese evet cevabı vermek, gerisi küresel ve bölgesel güçlerin pazarlıkları.

Aleviler; katliam baskısı altında örgütlenme denemeleri yapıyor. 8 Ağustos'ta SDG liderliğinde toplanan Ortak Tutum Konferansı'nda bildiri yayımladılar.

Suriye halkları dikta rejimini kabul etmiyor

Suriye coğrafyası; Kavalalı Mehmet Ali Paşa zamanından beri neredeyse aralıksız savaş, darbe ya da işgal coğrafyası olageldi. Dolasıyla Suriye halkları hem savaşı iyi biliyorlar hem de artık istemiyorlar. Esad'ın düşüşünden sonra daha da zayıflayan devlet tahakkümünün tekrar aynı şekilde ve cihatçı bir zeminde kurulmasını istemiyorlar. Durmadan kan dökülen bu döngüyü adem-i merkeziyetçilik çatısı altında kırmaya çalışıyorlar.
Kendi coğrafyasında 4 ayrı baskıcı devletle mücadele eden Kürt hareketi en örgütlü ve tecrübeli yapı. DAİŞ'e karşı direndiler ve direnişleri sürüyor.
Dürziler ise son cihatçı katliamından sonra bağımsızlık talebini dillendirmeye başladılar. Siyonist yapı, bu katliamı kullanıp cihatçılara ağır saldırılar düzenleyerek Dürzi halkı arasındaki imajını düzeltme ve bu kanala sızma peşinde.
Aleviler; katliam baskısı altında örgütlenme denemeleri yapıyor. En son 8 Ağustos'ta SDG liderliğinde toplanan Ortak Tutum Konferansı'nda bildiri yayımladılar. O kongrede Süryaniler, Ermeniler ve Türkmenler de vardı.
Colani, hem dışarıdan hem içeriden bu kadar sıkıştıkça geri adım atmak veya savrulmak zorunda kalacak çünkü gücü bu basıncı kaldıramıyor.
Şu an iktidardaymış gibi görünen Colani ve HTŞ için hava, Ortadoğu şartları için bile çok puslu.

EKOLOJİ/GENÇLİK/ÇOCUK

Yaşama savaş açmak

Global Sumud Filosu'nun gönüllüleri, İsrail'in uluslararası hukuku çiğnemesine karşı ülkelerin gerekenleri yapmadığı için bu yola çıktıklarını söylüyor. Filonun önde gelen gönüllüleri arasında Greta Thunberg ve Thiago Ávila da bulunuyor ve her fırsatta İsrail'in savaş suçlarından ve yarattığı geniş çaplı etkilerden söz ederken soykırımın yanı sıra ekokırımın yol açtığı sonuçları da ön plana çıkarıyorlar.

İrem Nur Serim

Geçtiğimiz birkaç haftada Filistin için dünyanın dört bir yanından yükselen protestolar, sessizliği bozan güçlü bir dalgaya dönüşüyor. Daha önce İsrail'in ablukasını kırma misyonuyla yola çıkan Özgürlük Filosu, bu kez 44 gemi ve dünyanın dört bir yanından gönüllülerle tekrar yola çıktı. Bir sivil dayanışma hareketinin nasıl etkili olabileceğini gösterdi. Beraberinde Filistin ile dayanışma eylemleri büyüdü ve bazı ülkelerde genel greve dönüştü. Protestolar öylesine etkili oldu ki pek çok ülke geçtiğimiz hafta Filistin'i tanıdığını açıkladı. İtalya ve İspanya ise filoyu korumak için gemiler gönderdi.

Global Sumud Filosu'nun gönüllüleri, İsrail'in uluslararası hukuku çiğnemesine karşı ülkelerin gerekenleri yapmadığı için bu yola çıktıklarını söylüyor. Filonun önde gelen gönüllüleri arasında Greta Thunberg ve Thiago Ávila da bulunuyor ve her fırsatta İsrail'in savaş suçlarından ve yarattığı geniş çaplı etkilerden söz ederken soykırımın yanı sıra ekokırımın yol açtığı sonuçları da ön plana çıkarıyorlar. Peki, Filistin'deki ekokırımı anlamak, bu işgalin sistematiğini çözmek için neden bu kadar önemli?

Ekokırım ve Savaş

Veriler, savaşın sadece ilk aylarında İsrail'in Gazze'ye yönelik hava bombardımanının yol açtığı karbon emisyonunun bile, 20 ülkenin bir yılda ürettiğinden daha fazla olduğunu gösteriyor. Savaşın ilk iki ayında açığa çıkan emisyon ise en az 150 bin ton kömür yakmaya eşdeğer olarak hesaplandı. Savaşın iki yıldır sürdüğü düşünülürse küresel boyuttaki etkilerinin ne denli olduğunu anlayabiliriz.

Ekokırım, Amerika için Vietnam ve Irak'ta bir savaş taktiğiydi ve bu ülkeler hâlâ bunun sonuçlarıyla yüzleşiyor. Benzer şekilde şu anda Gazze'de açlığın bir silah olarak kullanılması da ekokırımın bir parçası. İsrail yıllardır düzenli olarak Filistin'deki sağlıklı toprağı yok etmek için çalışmalar yürütüyor. 2014'ten beri Gazze sınırındaki tarlalara havadan herbisit atıldığı ve tarım alanlarına düzenli olarak buldozerlerle girildiği raporlandı. Buna rağmen halk kalan meyve ağaçlarını korumak için büyük bir mücadele verdi. Şu anda Gazze sınırındaki bu son kalan meyve bahçelerinin yerinde ise İsrail'in askeri üsleri konumlanmış durumda. Yıllardır canla başla korunan asırlık zeytinlikler, İsrail'in kara işgaliyle birlikte yerini tahrip edilmiş topraklara bıraktı. Filistin yarısını kaplayan tarım arazileri, savaş boyunca bilinçli olarak yok edildi. Böylece İsrail, Filistinliler için yaşanabilir alanı daha da daralttı; verimli topraklar yerini kuraklığa, su kirliliğine ve salgın hastalıklara bıraktı. Bu noktada toprak ve insan arasındaki ilişkiyi anlamak önemli, işgal sadece kara parçasını ele geçirmekle kalmıyor insanı topraktan arındırmayı hedefliyor. Bu süreç hem politik hem ekolojik yıkımla gerçekleşiyor. Filistin toprakları halkın kendi kendine yetmesini sağlıyordu, ancak İsrail doğayla uyumlu bir toplumun yeniden var olmasını engellemek için sistematik bir yıkım gerçekleştiriyor. Artık orası toprakla birlikte kendi varlığını sürdüren bir halkın yaşam alanı değil, sermayenin paylaşım pazarlığına konu olacak arsalar haline getiriliyor.. Bu Trump ve Netanyahu'nun Gazze'de otel açma projesiyle de gözler önüne serilmiş oldu. Yani anlaşıldığı üzere işgal, sadece insanları yerinden etmekle kalmıyor, toprağın kendisini de yok ediyor. Yaşamın tüm olanaklarını ortadan kaldırmayı hedefliyor. İşte bu yüzden soykırımın bir taktiği haline gelen ekokırımı anlamak, işgalin sistematiğini çözmek için elzem.

Veriler, savaşın sadece ilk aylarında İsrail'in Gazze'ye yönelik hava bombardımanının yol açtığı karbon emisyonunun bile, 20 ülkenin bir yılda ürettiğinden daha fazla olduğunu gösteriyor.

İşsizlik ve geleceksizlik sarmalında gençlik

Gençliğin yaşamının temel alanlarında derinleşen krizler, yoksulluk ve geçim kaygısı gündelik olanı sürdürmenin ötesinde bir ufuk, geleceğe dair hayal kurma olanağını elinden alıyor.

Ceren Günel

Gençliğin bir kesimine yönelik kendini etkileyen meselelerden kopuk, sosyal medya bağımlısı, pasif ve tembel olduğu olduğu yönündeki yargılar uzunca bir süredir yaygın biçimde dile getiriliyor. Ancak içinde bulunduğumuz toplumsal ve ekonomik koşullardan soyutlanarak yapılan her yorum bizi yalnızca kısır bir yakınma ve suçlama döngüsüne hapseder.

Üniversiteler gençlik için eskiden olduğu gibi büyük heyecanlar ve başka bir yaşam hayaliyle geldiği yerler olmaktan uzaklaşmakta. Bugün artık neredeyse salt akademik eğitim alma beklentisiyle sınırlı bir üniversite yaklaşımı söz konusu fakat özellikle son birkaç yıldır işgücü piyasasının talep ve ihtiyaçlarına göre biçimlenen politikalarla eğitimin niteliksizleştirilmesi ve her üniversite mezunu 4 gençten 1'inin işsiz olduğu gerçeklik gençliği giderek bu beklentiden de uzaklaştırıyor. Eğitimin, üniversite okumanın gençler için taşıdığı anlamlar hızla çözülüyor.

Genç işsizlik her ne kadar kişiye indirgenen bir vasıfsızlık olarak sunulsa da işsizleşme temel olarak kapitalizmin yapısal sorunudur. Son 20 yılda neredeyse 7 katına çıkan üniversite mezunu genç sayısına karşı yeni istihdam alanları yaratılamıyor. Teknolojik gelişme ve makineleşmeyle birlikte piyasanın artık ihtiyaç duymadığı nitelikteki işgücünün istihdam alanları ise daralıyor fakat bunlar bir kenara; gerektiği anda düşük ücretlerle, güvencesiz koşullarda çalışabilecek bir işsiz, yani yedek işgücü ordusunun varlığı sermaye sınıfı için ihtiyaçtır.

Gençliğin yaşamının temel alanlarında derinleşen krizler, yoksulluk ve geçim kaygısı gündelik olanı sürdürmenin ötesinde bir ufuk, geleceğe dair hayal kurma olanağını elinden alıyor. Yaşamın asgari bir düzeyde idame ettirilebilmesi yeterli görülüyor. Üstelik bu "asgari" uzun erimli bile değil, günü kurtarmaya odaklı bir hayatta kalma stratejisine dönüşmüş durumda.

Eğitim almanın anlamını yitirmesi ve sistematik işsizleştirme geniş bir gençlik kesimini atıllaştırıyor. Bugün her 4 gençten biri ne eğitimde ne istihdamda (neet) yer alıyor. Bu durumun gençlik üzerinde yarattığı etkiler ise farklı biçimlerde tezahür ediyor. Yoksulluk ve geleceksizlik süreklileştiğinde bir umutsuzluk ve çıkışsızlık hissi yaratıyor. Gençlerin kimisi tamamen edilgenleşerek hayata tutunma olanaklarını yitiriyor, kimisi ise sistem tarafından dolaylı biçimde sunulan sahte alternatiflere yöneliyor. Son yıllarda çeteleşme oranlarının hızla artış göstermesi bunun en somut örneklerinden biri. Aidiyet duygusu, kendini var edebilecek bir alan bulma isteği, kolay para kazanma imkânı, bunların getirdiği "itibar" sahibi, "saygın" ve "güçlü" imaj… gelecek umudunu yitirmiş bir genç için cazip bir başarı yanılsaması.

Bu yanılsama aynı zamanda gençliğin içerisinde bulunduğu koşullara dair öfkesinin başka ezilen kesimlere yönelmesini sağlarken, gençliğin muhalefet etme potansiyelinin düzen tarafından soğurulmasına ve siyaseten etkisizleştirilmesine da aracı oluyor.

İçerisinde bulunduğumuz koşullar, yaşadığımız sorunlar görmezden gelinebilecek veya bireysel çabalarla aşılabilecek sınırı çoktan geçti. Egemenlerin ise ne gençliğe onurlu bir yaşam sunmak ne de bunun önünü açmak gibi bir kaygısı var. Yaşamak istediğimiz hayat bu değilse gençliğimiz, insanca ve onurlu bir yaşam için mücadele etmek kendisini bir zorunluluk olarak dayatıyor.

Orta Vadeli Plan: Daha fazla çocuk emeği sömürüsü!

Hatice Göz

Ülkeyi yoksulluk ve açlığın, işsizlik ve pahalılığın dibine sürükleyen Orta Vadeli Program(OVP)'ın 2025-27 yılları arasındaki hedef ve planlamaları yakın zamanda açıklandı.

MESEM: Devlet teşvikiyle en ucuza işçi!

Açıklanan programla birlikte çocuk emeğini sömürüsünün "gençlerin erkenden meslek sahibi olması, işsizliğin erkenden engellenmesi vb" gerekçelerle arttırılacağı hesaplanıyor. Yeni değil, uzun zamandır sermayenin yararına kol kola ilerleyen okul-sektör ağı şimdi bu programla iyice kenetleneceğe benziyor.

Sermayeye ucuz emek gücü sağlamanın kolay yolunu zaten buldu iktidar: MESEM'ler. Devlet eliyle çocuk emeği sömürüsü anlamına gelen MESEM'lerde iktidarın OVP hedefleri, MEB'in 2024-28 yılları arasında MESEM yurtları adı altında sanayi bölgelerinde yatılı okullar açma stratejik hedefiyle de uyumlu. Tüm bu uyum ve çaba, sermaye için!

Halihazırda 6 ilde pilot olarak başlatılan mesleki orta okulların da bu kapsamda arttırılması, daha fazla sektörle daha fazla anlaşmanın imzalanması, daha çok lisede MESEM sınıfı açılması… Açıklanan OVP bu bağlamda aslında çocukların işçileşmesini katlayacak bir yol haritası sunuyor. Belli ki sadece bir yılda MESEM'de çalışırken iş cinayetinde ölen 16 çocuğun kanı yetmiyor patronlara! Eğitimin süresi kısalsın, çalışmak ömür boyu!

Bir yandan işçi sınıfının çocukları işçiliğe mahkûm edilirken öte yandan eğitim sistemine dair açılan tartışmalar sürüyor. Bizzat Milli Eğitim Bakanı Tekin'in dillendiriyor: "İşletmeler ara eleman eksiğinden şikayetçi, eğitimin çok uzun sürdüğünü söylüyorlar, biz de bunu tartışıyoruz." Çocukların hakkı olan okul yemeğini, okullardaki yetersizlikleri, çocuklara yönelen şiddeti, ihmal ve istismarı dert etmeyen Bakan, sermayenin derdiyle dertleniyor! Artan yoksulluk ve işsizlikle de birlikte iyice lükse dönen; bütçe giderek azaldığı için masrafları katlanan, nitelik ve bilimsellikten giderek uzaklaşan eğitim sisteminden kopuşlar artıyor. Rakamlar 2 milyona yakın çocuğun çeşitli sebeplerle okuldan koptuğunu gösteriyor, bunları başında kız çocukları geliyor. Ve çoğunlukla yoksulluktan kaynaklı okul bırakma söz konusu oluyor.

İktidarın halkın, işçi sınıfının çocuklarına sunduğu gelecek bu: Okuldan istediğin zaman, her yaşta kopabilirsin sermayenin kapısı sana ömür boyu açık! Sen yeter ki gel! Bakan çocuğu özel okulda, halkın çocukları sanayide İktidar güçleri parlak laflarla OVP açıklar, Bakan her konuşmasında eğitim sistemini ve MESEM'leri överken açığa çıktı ki kendi çocuğu özel okula gidiyor! Ne devlet okulu ne imam hatip ne meslek lisesi.

Bu ülkede işçi sınıfının çocuklarını sanayi bölgelerindeki yatılı işçi kamplarına, eğitimden kopuşa, iş cinayetlerine, niteliksiz ve bilimsellikten uzak bir "eğitime" gözü kapalı mahkûm ediliyor. Açıklanan yeni OVP bunun en net planını ortaya koyuyor. Önümüzde tek seçenek var: Ya işçi sınıfı mücadelesini yükseltecek, çocuk hakları mücadelesi ile omuz omuza yürümesini sağlayacağız ya da sermaye kendi planını çocukların kanı, şimdisi ve geleceği üzerinden tıkır tıkır işletmeye devam edecek.

PARTİ'DEN

Zürih'te Samandağ paneli

20 Eylül 2025 Cumartesi günü İsviçre Zürih'te Bewegung für den Sozialismus (BfS) (Sosyalizm için Hareket), TİP ve TÖP tarafından *"Yıkılmış Bir Şehirde Sosyalist Belediye - Samandağ'da Ekolojik ve Feminist Yeniden İnşa"* başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panelde DEM Parti Milletvekili ve TÖP Sözcüler Kurulu Üyesi Perihan Koca, TİP üyesi ve Samandağ Belediye Başkanı Emrah Karaçay ve Mor Dayanışma Sözcüsü Cemile Baklacı konuştular.

Etkinlik TÖP İsviçre'den Emrah Bal'ın ve BfS'den Pina Köhler'in Almanca ve Türkçe hoş geldiniz konuşmaları ve etkinlik hakkında bilgi vermeleriyle başladı.

Açılıştan sonra BfS adına Peter bir selamlama konuşması gerçekleştirdi. TÖP İsviçre adına Emrah Bal, Avrupa ve Türkiye mücadelelerini bir araya getirmek, Türkiye'deki mücadeleleri Avrupa'da duyurmak için böyle etkinliklerin öneminden söz ederek, TÖP'ün İsviçre'deki son yıllardaki göçmen öz örgütlülüğü, feminist hareket, ekolojik mücadele ve çocuk hakları alanındaki faaliyetlerini özetledi.

Son olarak TİP İsviçre adına Oğuzhan Okumuş selamlama konuşmasını gerçekleştirdi.

Panelin ilk konuşmacısı Perihan Koca, yıkım ve inşa bağlamında Samandağ'daki ekolojik ve feminist mücadelenin arka planı için genel bir Türkiye panoraması sundu. Türkiye'de Gezi isyanının bir kırılma olduğunu, o zamandan beri çoklu krizler yaşandığını, bir faşistleşme sürecinin gerçekleştiğini ve rıza üretemeyen Erdoğan rejiminin kayyum darbelerini son dönemde genişlettiğini ve 19 Mart darbesinin de buradan beslendiğini söyledi. Genel olarak faşizmin kurumsallaşmasının yaşandığını belirtti.

İkinci konuşmacı Samandağ Belediye Başkanı Emrah Karaçay Samandağ'ın halklar mozaiği olduğunu, nüfusu Dersim'den fazla olduğu için Türkiye sosyalist hareketinin kazandığı en büyük belediye olduğunu söyledi.

Son konuşmaya başlamadan önce Çatı belgeseli gösterimiyle Mor Dayanışma'nın Samandağ'da dernek açma süreci izlendi. Belgeselden sonra Cemile Baklacı belgeselin kendisinde hissettirdiklerini ve belediyenin bu dayanışma çabalarıyla kazanıldığını, halklar arası bir dayanışma olduğunu vurguladı. Samandağ'da yoğun bir mücadelenin sürdüğünü, seçimden sonra Samandağ Dayanışma İnisiyatifi'nin kurulduğunu belirtti.

Samandağ'da Kurtderesi halkı TOKİ'ye karşı direniyor

Hatay'ın Samandağ ilçesinde bulunan Kurtderesi Mahallesi'nde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ve TOKİ halkın tapulu arazilerine zorla girerek sözde depremzedeler için konut inşaatları yapmak istiyor. Bu duruma karşı örgütlenen mahalle halkı çadırlar kurup nöbet tutarak meyve ağaçlarının sökülmesini, arazilerinin işgal edilmesini engellemeye çalışıyor. TOKİ'nin kolluk güçleriyle beraber gerçekleştirdiği bu talana karşı mahallelinin direnişini Bereket Kılınç ile konuştuk.

Kurtderesi Mahallesi'nde bir süredir devam eden bir direniş var. 6 Şubat depremleri ve sonrası burada yaşananları anlatabilir misiniz?

Kurtderesi Mahallesi'nde 6 Şubat depremleri ile birlikte fazla yıkım olmamasına rağmen merkezdeki yıkımlar dolayısıyla mahalleye TOKİ tarafından konut inşaatları yapılmak istendi. Fakat bu inşaatlar hazine ve vakıf arazileri yerine halkın, çiftçinin tapulu mallarına ve üstelik acele kamulaştırma yapılmadan el koyma yoluyla yapılmaya çalışıldı. Mahalleliye bilgi verilmeden tapular e-devlet üzerinden düşürüldü. Ve kendi belirledikleri fiyat üzerinden tapu sahibinin adına açılan hesap üzerinden ödeme yapılmak istendi. Mahalleli dava açıp bu duruma itirazlarını dile getirdi. Mahalleli depremzedelere yapılacak olan konutlara karşı değil. Ama kaç tane yapılacağı belli olmayan ve hazine ve vakıf arazileri dururken halkın tapulu arazilerinin işgal edilip, dikili ağaçların sökülüp inşaat yapılmasına karşılar. Burada yaşayanlar yapılan bu konutların depremzedelere değil de ticari amaç uğruna yapıldığını anladılar.

Mahalle halkını direnişe götüren süreç nasıl gelişti? Halk nasıl örgütlendi?

Kurtderesi Mahallesi Halk Meclisi olarak mahallede toplantı düzenledik ve bu toplantıda avukatlarla beraber durumu tartıştık. Onun dışında Mağaracık'ta 3 ve 4 etap olarak yapılan inşaat çalışmalarına karşı Kurtderesi Mahallesi olarak da desteğe gittik. Orada gördüğümüz ve yaşadığımız olaylar bize nasıl bir hukuksuzluk ile karşı karşıya olduğumuzu gösterdi. Mahalleli olarak dava açmaya başladık. Hem kaymakamlıkla hem de belediye ile görüşmelerimiz oldu. Kaymakamlık ve valilik sürekli bizi oyalayarak ve hedef şaşırtarak kendilerinin bu işte olmadığını, kamulaştırmanın belediye tarafından yapıldığını göstermeye çalıştı. Biz kaymakamla görüştükten sonra mahallede toplanmaya devam ettik. Ankara'ya Meclis'e gidip vekillerle konuşup basın açıklaması yaptık. Döndükten sonra mahallede çadırları kurup nöbet tutmaya başladık. Tapulu bahçelere girmeye çalışan kepçeleri durdurduk ve protesto yürüyüşleri organize ettik. Mahalleli ile sürekli tartıştığımız konulardan biri kaymakam ve valinin bizi sürekli farklı hedefleri yönetmesi ve bizimle doğruları konuşmamasıydı. Bizi birbirimize düşürmeye çalıştılar. Biz tek suçlunun ve tek yetkilinin Çevre Şehircilik Bakanlığı ve TOKİ'nin olduğunu mahalleliye aktardık. Ve direnişi daha da büyüttük.

Kamulaştırmaya karşı açılan davaların gelişimi hakkında bilgi verebilir misiniz?

Kamulaştırmaya karşı açılan davaları etap etap organize ettik. Tek kişilik davalar olmasın diye 5-10 kişilik davalar şeklinde açıldı. Ama bu davalar sürerken TOKİ çalışmaya devam etmek istiyor tabii. Biz Mahalleli olarak bunu engelliyoruz. Mağaracık'taki mağdurların mahkeme süreçlerinde ise duruşmada TOKİ avukatları bu durumu depremzedelerin yararına olacağını ifade ederek hızlı bir şekilde kamu yararını gözeterek yaptıklarını dile getirdiler. Bu konutların hiçbir şekilde satılmayacağını, sadece deprem sebebiyle yapıldığını dile getirdiler ama durum böyle değildi. Kendi web sitelerinde daha biz mahkemedeyken konutların 151 tanesi satılmıştı. Bu durumu TOKİ avukatına sorduğumuzla "Benim haberim yok. Nasıl oldu bilmiyorum" tarzında saçma bir savunma yaptı. Normal bir süreçte mahkemenin bizim lehimize vermesi gereken karar ne yazık ki TOKİ lehine çıktı. Kurtdere Mahallesi'ndeki davalar 15 Ekim'de görülecek.

Davalar sürerken devletin buraya müdahalesini nasıl yorumluyorsunuz? Hedeflenen ne?

Davalar açılmışken mahkeme tarihi gelmeden TOKİ tapulu bahçelere kolluk kuvvetleri ile girmeye çalıştı. Bizim ısrarla mahkememiz devam ediyor, buraya giriş yapamazsınız dememize rağmen aldığımız cevaplar "Mahkeme kararı zaten bizim lehimize verecek. O yüzden biz mahkemeyi tanımıyoruz. Girip işimizi yapacağız" oldu. Biz de direnişi devam ettireceğimizi, mahkeme süreci devam ederken hiçbir şekilde burada çalışma yapılamayacağını dile getirdik. Birkaç defa gözaltı yaptılar. Gözaltılar bir gün içinde serbest bırakıldı. Çünkü suçlu olduklarını biliyorlar. Biz sadece kendi topraklarımızı korumaya çalışıyorduk. Meşru olan bizdik. Hedeflenen, buradaki narenciye, zeytin ve tarım alanlarını yok etmek. Ağaçları katletmek. Suçlu olduklarını bildikleri için mahkeme kararını beklemeden gecenin bir yarısı baskınlarla, yangından mal kaçırır gibi bahçelerimize saldırdılar. Ağaçlarımızı katlettikten sonra pes edip direnişi bırakacağımızı düşündüler. Ama bizler pes etmek yerine ağaçların katledildiği günün akşamında bahçelerimize yeni fidanlar diktik.

Samandağ'ın diğer mahalleleri ve belediye ile nasıl bir ilişki sürüyor?

Samandağ'ın diğer mahalleleriyle ortaklaşa eylemler düzenleyip buradaki sorunun sadece Kurtderesi Mahallesi'ni veya Mağaracık'ı ilgilendirmediğini tüm Samandağ ve hatta Türkiye'yi ilgilendiren konu olduğunu dile getirdik. Diğer mahallelerden de Kurtderesi'ndeki direniş çadırına destekler geldi. Belediyede başkanla yapmış olduğumuz görüşmelerde başkanın Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na hazine alanlarını gösterdiğini ve mağdur olan depremzedelerin tüm konut ihtiyaçlarını karşılayacak kadar hazine arazisinin olduğunu söylediğini öğrendik.

Bundan sonrasına dair düşünceleriniz, öngörüler nedir?

Biz mahalleli olarak direnmeye devam edeceğiz. Yaşam alanlarımızdan tapulu bahçelerimizden, zeytin ağaçlarından vazgeçmeyeceğiz. Sermaye yaşam alanlarımızdan çekilene kadar nöbet tutmaya devam edeceğiz. Direnişe devam edeceğiz.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00

Ölümünün 54. yılında

Dr. Hikmet Kıvılcımlı yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

Sosyalist Hareketinin önderlerinden, geleneğimizin kurucu önderi Doktor Hikmet Kıvılcımlı'nın ölümünün 54. yıl dönümündeyiz.

Türkiye'de Marksist-Leninist düşüncenin yayılıp gelişmesinde öncü rolü oynayan Hikmet Kıvılcımlı, Marksizm Bibliotiği, Emekçi Kütüphanesi ve Günün Meseleleri isimli yayınevlerinin kuruluşunda yer almış; Marx, Engels ve Lenin'in eserlerini Türkçeye çevirerek yayınlanmalarını sağlamıştır.

Kapital'in Almancadan Türkçeye çevrilmesinin ilk adımını da Kıvılcımlı atmıştır.

Kıvılcımlı sosyalizm mücadelesinin teorisini "Batı" odaklı okumakla sınırlı kalanların aksine, yaşadığı toplumun orijinalitesini yakalamaya çalışmış ve bu konuda öncü olmuştur.

İşçi sınıfının varlığının tartışıldığı, hatta yok sayıldığı zamanlarda Kıvılcımlı, sosyalizme sarsılmaz inancıyla, işçi sınıfının varlığında ve mücadelesinde ısrar etmiştir.

Her yazısına ve konuşmasına "Başta işçi sınıfımız gelmek üzere" sözüyle başlayarak sınıfın devrimci gücüne olan inancını ve bağlılığını vurgulamış, böylece sosyalizm mücadelesindeki duruşunu net olarak ortaya koymuştur.

Kürt halkının yok edilmeye çalışıldığı, Kürt ismini zikretmenin bile suç sayıldığı dönemde Kıvılcımlı Kürt halkına yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikalarını deşifre etmiştir.

Hikmet Kıvılcımlı İslam'a yaklaşımı konusunda da diğer "Marksistlerden" ayrılmaktadır.

Aydınlanmacı bakışın İslam'a yönelik dar ve pozitivist yaklaşımını eleştirerek, İslam'ı tarihsel materyalizm yöntemiyle ele alarak bu konuda öncü olarak çığır açmıştır.

Kıvılcımlı, Tarih üzerine yazdığı kitaplar ve yaptığı açılımlarla ardında, hem Marksizmin derinleştirilmesine katkıda bulunmuş hem de Türkiye güncelliğinin anlaşılmasında bugün de geçerli olacak bir kılavuz bırakmıştır.

Kıvılcımlı aynı zamanda teori-pratik birlikteliğinin nasıl olacağını göstermiştir.

Daha 17 yaşında Yörük Ali Efe çetesine katılarak emperyalizme karşı mücadele veren Kıvılcımlı, 19 yaşındayken Türkiye Komünist Partisi'ne katılmıştır.

1925'te yani 23 yaşındayken TKP Merkez Komitesi'ne gençlik sorumlusu olarak seçilmiştir.

Bu mücadeleci kişiliğini yok etmek isteyen devlet çeşitli davalarla Kıvılcımlı'yı yıldırmaya çalışmış, fakat Kıvılcımlı her defasında komünist ve devrimci duruşunu ortaya koyarak bu saldırılara gereken cevabı vermiştir. Toplamda 22,5 yıl hapishanede kalmasına karşın, hapishaneleri her defasında üniversiteye çevirerek "Kızıl Profesörlerin" yetişmesini sağlamıştır.

Kıvılcımlı her türlü tasfiyeciliğe rağmen her daim örgütlü mücadelede ve örgütlü olmakta ısrar etmiş; 1954 yılında legal Vatan Partisi'nin, 1967'de İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği'ni (İPSD) kurulmasına sağlamıştır.

Hikmet Kıvılcımlı gerek ortaya koyduğu teori zenginliğiyle gerekse de mücadeleci kişiliğiyle sosyalizm mücadelesinin nasıl yapılmasını gerektiğini göstermekle birlikte Komünist bir kişiliğin nasıl olması gerektiğini de saf ve duru bir şekilde ortaya koyarak yolu göstermiş, düşünce ve davranış birliğini kendi bedeninde bir derviş ve şövalye kimliği ile bütünleştirmiştir.

Hikmet Kıvılcımlı yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

